

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA FINANCE
FINANČNA UPRAVA REPUBLIKE SLOVENIJE

Šmartinska cesta 55, p.p. 631, 1001 Ljubljana

T: 01 478 38 00
F: 01 478 39 00
E: gfu.fu@gov.si
www.fu.gov.si

DAVEK NA DODANO VREDNOST

Davčni zavezanci in identifikacija za namene DDV

Podrobnejši opisi

DECEMBER 2020

Kazalo

1.0 UVOD	3
2.0 DAVČNI ZAVEZANEC IN OBVEZNOST PREDLOŽITVE ZAHTEVKA ZA IDENTIFIKACIJSKO ŠTEVILKO ZA DDV	4
2.1 Davčni zavezanec	4
2.1.1 Davčni zastopnik	6
2.2 Identifikacijska številka za DDV	7
2.3 Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV	8
2.3.1 Identifikacija za namene DDV davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji (obrazec DDV-P2)	9
2.3.2 Identifikacija za namene DDV davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji (obrazec DDV-P3)	11
2.4 Davčni zavezanci, za katere ni določena obveznost identifikacije za DDV	13
3.0 VPRAŠANJA IN ODGOVORI	14

1.0 UVOD

V sistemu DDV dodelitev identifikacijske številke za DDV pomeni dokaz o davčnem statusu davčnega zavezanca za namen odmere DDV in poenostavlja nadzor davčnih zavezancev z namenom pravilnega pobiranja davka. Zaradi omogočanja pravilnega delovanja sistema DDV morajo države članice zagotavljati resničnost vpisov v register davčnih zavezancev, zato mora davčni organ preveriti status davčnega zavezanca, preden mu dodeli identifikacijsko številko za DDV.

Finančna uprava RS je v skladu s priporočili Evropske komisije v postopkih izdaje identifikacijske številke za DDV pozorna na možne zlorabe identifikacijske številke, zaradi česar izvaja vse potrebne ukrepe za to, da se identifikacijske številke za DDV izdajo samo davčnim zavezancem, ki dejansko opravljajo oziroma imajo namen opravljati obdavčljivo ekonomsko dejavnost, ne pa tudi tistim, ki tega namena ne izkažejo. V skladu s tem davčni organ davčne zavezance, ki ne predložijo ustreznih dokazil v zvezi z opravljanjem dejavnosti, poziva za dopolnitve vlog, kar podaljšuje postopke dodelitve identifikacijske številke. V izogib temu in z namenom, da bi davčni zavezanci čimprej pridobili identifikacijsko številko za DDV, priporočamo, da davčni zavezanci že pri oddaji zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV, priložijo ustrezna dokazila v zvezi z navedbami v vlogi in navedejo kontaktno telefonsko številko osebe, ki je pristojna in dosegljiva za morebitna dodatna pojasnila v zvezi s predloženimi dokazili in pojasnili.

Zaradi presoje, ali gre v določenem primeru za opravljanje obdavčljive dejavnosti na ozemlju Slovenije, je zelo pomembno, da davčni zavezanec natančno opiše način opravljanja dejavnosti, na primer kje bo nabavljal blago, kam in komu bo prodajal, kje se bo opravilo uvozno oziroma izvozno carinjenje blaga, kje bo prišlo do prenosa lastništva blaga oziroma ali bo deloval zgolj kot posrednik pri prodaji, kako bo potekal transfer blaga, kakšne storitve bo opravljal, za kakšne naročnike (fizične osebe, poslovne subjekte), konkretna imena dejanskih ali potencialnih dobaviteljev, kupcev, prevoznikov in ostalih poslovnih partnerjev, s katerimi bo oziroma namerava sodelovati z ustrezno dokumentacijo, iz katere izhaja dejanski namen opravljanja dobave, ipd.

Pravne ali fizične osebe, ki šele začene opravljati dejavnost, se lahko identificirajo za namene DDV že s prvimi, navzven vidnimi aktivnostmi, ki so usmerjene na opravljanje dejavnosti, kot so na primer pripravljala dela, prva nabava blaga, nakup opreme ipd. Kot dokazilo, da nameravajo opravljati dejavnost, davčnemu organu predložijo npr. pogodbe ali predpogodbe, poslovni načrt, listine o nabavah za namene opravljanja dejavnosti, razna dokazila o dovoljenjih za opravljanje dejavnosti, kjer so le ta zaradi narave dejavnosti potrebna ipd.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, vloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV na obrazcu DDV-P3, h kateremu mora glede na četrty odstavek 129. člena [Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost - pravilnik](#) poleg ustreznih dokazil (kot so zgoraj primeroma navedena) priložiti tudi potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je dolžan obračunavati DDV v tej državi, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež.

Če davčni organ dvomi o upravičenosti dodelitve identifikacijske številke za DDV, lahko od davčnega zavezanca, ki zahteva, da se mu dodeli identifikacijska številka za DDV, oziroma kadarkoli po dodelitvi te številke, zahteva predložitev instrumenta zavarovanja izpolnitve davčnih obveznosti iz naslova DDV.

V skladu s 15. členom [Zakona o davčnem postopku - ZDavP-2](#) mora davčni organ kot zaupne varovati vse podatke, ki jih zavezanec za davek v davčnem postopku posreduje davčnemu

organu, ter druge podatke v zvezi z davčno obveznostjo zavezancev za davek, s katerimi razpolaga davčni organ.

Zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV mora davčni zavezanec pravočasno oddati v elektronski obliki (v sistemu eDavki na obrazcu DDV-P2 oz. DDV-P3, neposredno po sistemu e-VEM ali na točkah vse na enem mesu – točke VEM).

Kompetenčni center Nova Gorica vodi postopke dodelitve identifikacijske številke za namene DDV za davčne zavezance s sedežem na območju celotne Slovenije ter za davčne zavezance, ki nimajo sedeža v Sloveniji, nameravajo pa opravljati obdavčljivo dejavnost na ozemlju Slovenije.

Postopki dodelitve identifikacijske številke za namene DDV za uporabo posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov vodi kompetenčni center Novo mesto. Več informacij o tej posebni ureditvi je na voljo na spletni strani Finančne uprave Republike Slovenije (v nadaljevanju FURS), in sicer v podrobnejšem opisu [Posebna ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov](#).

Postopki identifikacije za uporabo posebne ureditve za davčne zavezance, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci (Mini VEM, M1SS, MOSS) vodi kompetenčni center Hrastnik. Več informacij o tej posebni ureditvi je na voljo na spletni strani FURS, v [podrobnejšem opisu za posebno ureditev Mini VEM, M1SS, MOSS](#).

2.0 DAVČNI ZAVEZANEC IN OBVEZNOST PREDLOŽITVE ZAHTEVKA ZA IDENTIFIKACIJSKO ŠTEVILKO ZA DDV

Pravica do priznanja statusa davčnega zavezanca je vezana na pogoje, ki jih z zakonom predpisuje slovenska nacionalna zakonodaja¹ in pravo Evropske Unije². Poleg tega je za razlago pojma davčni zavezanec pomembna tudi sodna praksa.

2.1 Davčni zavezanec

Po določbi 5. člena ZDDV-1 je davčni zavezanec vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti in ne glede na to, ali je vpisana v sodni register oziroma drug ustrezen register ali predpisano evidenco³. Določba povzema 9., 10. in 13. člen Direktive. Podrobneje jo določata 2. in 3. člen pravilnika.

Izrazi uporabljeni v 5. členu ZDDV-1, zlasti izraz »vsaka oseba«, pojem davčnega zavezanca opredeljujejo široko, s poudarkom na neodvisnosti pri opravljanju ekonomske dejavnosti, tako da se vse osebe, fizične ali pravne, javnega in zasebnega prava, in tudi subjekti, ki nimajo pravne osebnosti, ki pa objektivno izpolnjujejo merila iz te določbe, štejejo za zavezance za plačilo DDV (primerjaj sodbo Sodišča Evropske Unije (SEU) v zadevi C-340/15). Poleg tega je

¹ [Zakon o davku na dodano vrednost \(ZDDV-1\)](#). Identifikacijski postopek je podrobneje urejen v [Pravilniku o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost](#).

² Predvsem Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (v nadaljevanju Direktiva), katere namen je vzpostaviti skupni sistem DDV. Za enotno uporabo te direktive se morajo pojmi, ki opredeljujejo to področje uporabe in ne napotujejo posebej na pravo držav članic, kot so obdavčljive transakcije, davčni zavezanec in ekonomske dejavnosti, razlagati avtonomno in enotno v celotni Evropski uniji (primerjaj sodbo SEU opr. št. C-255/02, točke od 48 do 56).

³ Na podlagi besedila teh določb status davčnega zavezanca ni pogojen z nobeno formalnostjo, ampak je odvisen izključno od tega, da oseba opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat te dejavnosti. Status davčnega zavezanca je treba šteti za primarni status, ki izhaja neposredno iz dejstev in ni odvisen od dodelitve ali uporabe identifikacijske številke za DDV.

treba kot davčnega zavezanca šteti vsakogar, ki z objektivnimi elementi izkaže namen za začetek neodvisnega opravljanja ekonomske dejavnosti in ki izvede prve investicije v ta namen. Ali je določena oseba davčni zavezanec za namene DDV, pa je odvisno predvsem od izpolnjenosti dveh pogojev, in sicer:

1. oseba mora opravljati obdavčljivo ekonomsko dejavnost oziroma jo ima namen opravljati in
2. navedeno dejavnost mora opravljati neodvisno.

V skladu z drugim odstavkom 5. člena ZDDV-1 ekonomska dejavnost obsega vsako proizvodno, predelovalno, trgovsko in storitveno dejavnost, vključno z rudarsko, kmetijsko in poklicno dejavnostjo. Ekonomska dejavnost obsega tudi izkoriščanje premoženja in premoženjskih pravic, če je namenjeno trajnemu doseganju dohodka. V zvezi s pojmom »opravljanje ekonomske dejavnosti« velja, da ima davčni zavezanec tak status le, če izvaja transakcije v okviru svoje obdavčljive dejavnosti (primerjaj sodbo SEU v zadevi C-24/15). Kot izhaja iz sodbe SEU v zadevi C-520/14 je mogoče dejavnost šteti za ekonomsko dejavnost v smislu navedene določbe, le če gre za enega od obdavčljivih dogodkov iz 2. člena Direktive⁴. Pri tem velja, da se pojem ekonomska dejavnost razlaga objektivno, tako da se dejavnost obravnava sama po sebi, neodvisno od njenih namenov in rezultatov.

V četrtem odstavku 5. člena ZDDV-1 je določeno, da pogoj glede »neodvisnega« opravljanja ekonomske dejavnosti izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršne koli druge pravne vezi, ki glede nadzora in navodil v zvezi z delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem. Pri ugotavljanju neodvisnosti izvajanja ekonomske dejavnosti je treba torej preveriti, ali zadevna oseba svoje dejavnosti opravlja v svojem imenu, na svoj račun in na lastno odgovornost ter ali nosi gospodarsko tveganje, povezano z opravljanjem te dejavnosti (primerjaj sodbo SEU opr. št. C-340/15). To pomeni, da se dejavnost ne opravlja neodvisno, če je oseba, ki jo opravlja, podrejena drugi osebi na tak način, da te dejavnosti ne opravlja v svojem imenu ali za svoj račun, da te dejavnosti ne opravlja osebno in da ne nosi ekonomskega tveganja, povezanega z opravljanjem te dejavnosti.

Fizična oseba, ki opravlja dejavnost deloma neodvisno (samostojno) in deloma odvisno (nesamostojno), je davčni zavezanec v delu, ki se nanaša na neodvisno dejavnost.

Davčni zavezanec je tudi oseba, ki v Sloveniji nima sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote niti stalnega ali običajnega prebivališča (v nadaljevanju davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji), ki na ozemlju Slovenije opravlja ekonomsko dejavnost.

Dejstvo, da je neka oseba opredeljena kot davčni zavezanec, pomeni, da mora takšna oseba pri svojem poslovanju upoštevati DDV zakonodajo in glede na določbe te zakonodaje ugotavljati, ali mora v povezavi s posameznim poslom, ki ga opravi v okviru svoje dejavnosti, obračunati DDV ali ne, ter kakšne druge obveznosti v zvezi s tem mora izpolniti (identifikacija za namene DDV, izdajanje računov, knjigovodstvo, predlaganje obračunov DDV in drugo).

Osebe, ki niso davčni zavezanci po ZDDV-1, so:

- državni organi in organizacije, organi lokalnih skupnosti ter druge osebe javnega prava, v zvezi z dejavnostmi ali transakcijami, ki jih opravljajo kot organ oblasti, tudi če pobirajo takse prispevke in druge dajatve ter plačila v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami. Pri opravljanju dejavnosti ali transakcij pa se štejejo za davčnega zavezanca v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami, če bi njihova obravnava, kot da niso davčni zavezanci, povzročila znatno izkrivljanje konkurence ali če opravljajo drugo ekonomsko dejavnost,

⁴ 2. člen Direktive je v slovensko zakonodajo implementiran v 3. členu ZDDV-1, ki določa transakcije, ki so predmet DDV.

- zaposleni in druge osebe ki jih na delodajalca veže pogodba o zaposlitvi ali druge pravne vezi, ki kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

Pri opredelitvi davčnega zavezanca je za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev (čezmejno opravljanje storitev) treba upoštevati, da je opredelitev davčnega zavezanca širša. Tako se v skladu s 24. členom ZDDV-1 za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev za davčnega zavezanca šteje tudi:

- davčni zavezanec ki opravlja tudi dejavnosti ali transakcije, ki v skladu s prvim odstavkom 3. člena ZDDV-1 niso opredeljene kot obdavčljive dobave blaga ali storitev in sicer za vse storitve, ki so mu bile opravljene (prejme storitve od davčnih zavezancev iz drugih držav članic ali tretjih držav, za katere se v skladu s prvim odstavkom 25. člena ZDDV-1 šteje, da je kraj opravljanja storitev Slovenija, in za katere mora kot prejemnik storitve obračunati in plačati DDV),
- pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV (npr. državni organi in organizacije, organi lokalnih skupnosti ter druge osebe javnega prava, če opravljajo samo dejavnosti oziroma transakcije kot organ oblasti, za katere se ne štejejo za zavezanca za davek, so pa identificirani za namene DDV zaradi pridobitev blaga).

Za davčnega zavezanca se sicer šteje tudi vsaka oseba, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo, ki ga kupcu odpošlje ali odpelje prodajalec ali kupec ali druga oseba za njun račun na ozemlje Unije, vendar za tako osebo ni določena obveznost identifikacije za namene DDV.

2.1.1 Davčni zastopnik

Imenovanje davčnega zastopnika ni obvezno za davčne zavezance s sedežem v drugi državi članici, medtem ko je obvezno imenovanje davčnega zastopnika za davčne zavezance, ki imajo sedež v tretji državi oziroma na tretjem ozemlju.

Davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v drugi državi članici, lahko imenuje davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV.

Davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, ima pa sedež v tretji državi ali na tretjem ozemlju, mora imenovati davčnega zastopnika kot osebo, ki mora plačati DDV (razen v primeru, ko tak davčni zavezanec uporablja posebno ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije, in opravljajo elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci (pristojnost KC Hrastnik) in/ali posebno ureditev za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov (pristojnost KC Novo mesto)).

Dolžnosti in obveznosti davčnega zastopnika opredeljuje 4. člen [Pravilnika o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost – pravilnik](#). Po tem členu lahko davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, za davčnega zastopnika imenuje pravno ali fizično osebo, ki:

- opravlja dejavnost v skladu z drugim odstavkom 5. člena ZDDV-1,
- ima sedež oziroma stalno bivališče v Sloveniji in
- je identificirana za namene DDV v skladu z 79. členom ZDDV-1.

Davčni zastopnik iz prejšnjega odstavka ne more biti podružnica tuje osebe.

Davčni zastopnik v imenu davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, izpolnjuje obveznosti in uveljavlja pravice iz naslova DDV (sestavlja in predlaga obračune DDV, plačuje DDV, vlaga zahtevke za vračilo presežka odbitka DDV itd.).

Davčni zastopnik torej opravlja dejanja v davčnem postopku v imenu davčnega zavezanca in v mejah svojih pooblastil, opravljena dejanja pa zavezujejo zastopanega davčnega zavezanca.

Namen in pomen davčnega zastopnika je, da davčnemu zavezancu olajša izpolnjevanje obveznosti in uveljavljanje pravic po ZDDV-1. V pravilniku so izrecno določena dejanja, ki jih za davčnega zavezanca v davčnem postopku opravlja davčni zastopnik, niti v ZDDV-1 niti s pravilnikom pa ni določena solidarna odgovornost zastopnika za plačilo DDV. V pravilniku so torej urejena pravila, ki veljajo za davčnega zastopnika, davčni zavezanec pa lahko določi, da davčni zastopnik v davčnem postopku opravlja tudi druga dejanja in sicer v mejah danega pooblastila. V tem primeru nastopa davčni zastopnik tudi v vlogi pooblaščenca (53. člen Zakona o upravnem postopku – [ZUP](#)), dejanja v postopku, ki jih opravi pooblaščenec, pa imajo enak pravni učinek, kot če bi jih opravila stranka sama.

Pri carinskem postopku 42 je eden od pogojev, da davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ima pa sedež v drugi državi članici, lahko uveljavi oprostitev plačila DDV ob uvozu blaga v skladu z drugim odstavkom 50. člena ZDDV-1, če se identificira za namene DDV ali če imenuje davčnega zastopnika.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ima pa sedež v tretji državi ali na tretjem ozemlju, lahko uveljavi oprostitev plačila DDV ob uvozu blaga v skladu z drugim odstavkom 50. člena ZDDV-1 le, če se identificira za namene DDV in če imenuje davčnega zastopnika, ki za njegov račun izpolnjuje obveznosti iz naslova DDV.

Na podlagi petega odstavka 131. člena pravilnika davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in opravi uvoz blaga, ki je oproščen plačila DDV v skladu z drugim odstavkom 50. člena ZDDV-1, predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke, preden bo vložil carinsko deklaracijo z zahtevkom za oprostitev plačila DDV. V tem primeru davčnemu zavezancu ni treba priložiti pogodbe ali predpogodbe oziroma drugega dokazila, iz katerega bi bil razviden njegov namen opravljati dejavnost v Sloveniji. Davčni organ temu davčnemu zavezancu izda identifikacijsko številko za DDV v treh dneh od vložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV.

2.2 Identifikacijska številka za DDV

Izdajo identifikacijske številke za namene DDV ureja 79. člen ZDDV-1 (povzet po 214. in 215. členu Direktive), ki opredeljuje identifikacijsko številko za DDV in določa, komu jo mora davčni organ izdati.

Osebe, ki morajo vložiti zahtevek za izdajo identifikacije za namene DDV, so navedene v točkah 2.3.1 in 2.3.2 tega opisa.

SEU je v zadevi C-527/11 razložil, da je vpis davčnega zavezanca v register davčnih zavezancev za DDV sicer formalna zadeva, zaradi omogočanja pravilnega delovanja sistema DDV pa morajo države članice zagotavljati resničnost vpisov v register davčnih zavezancev. Navedeno pomeni, da mora davčni organ preveriti status davčnega zavezanca, preden mu dodeli identifikacijsko številko za DDV in izvesti vse potrebne ukrepe, s katerimi bi se zagotovilo, da se identifikacijske številke izdajo samo davčnim zavezancem, ki dejansko opravljajo oziroma imajo namen opravljati ekonomsko dejavnost, ne pa tudi tistim, ki tega namena ne izkažejo. Z izdajo identifikacijske številke za DDV postane davčni zavezanec identificiran za namene DDV.

Če se davčni zavezanec ne identificira pravočasno za namene DDV, mora od opravljene obdavčene dobave blaga oz. storitev obračunati DDV v prvem predloženem obračunu DDV v skladu z določbami ZDDV-1, ki določajo nastanek obdavčljivega dogodka, obveznost obračuna DDV in popraviljanje napak v obračunu DDV po 88.b členu ZDDV-1 (samoprijava). Če davčni zavezanec sam ne obračuna DDV v obračunu DDV v skladu z ZDDV-1, se davčnemu zavezancu obveznost za DDV odmeri z odločbo, izdano v postopku davčnega nadzora.

Na spletni strani FURS so objavljeni [seznami davčnih zavezancev](#), ki so potrebni za preverjanje identifikacije za namene DDV:

- osebno ime, prebivališče ter davčna številka,
- ime oziroma naziv osebe, ki ni fizična oseba, njen sedež in naslov ter davčna številka
- identifikacijska številka za DDV, datum vpisa oziroma izbrisa identifikacije, (zavezanosti) za DDV.

Iz zgoraj navedenega je razvidno, da se podelitev statusa davčnega zavezanca zavrne v primeru, če niso izpolnjene vsebinske zahteve, ali če je davčni zavezanec načrtno sodeloval pri davčni utaji, ki je (bo) ogrozila dobro delovanje sistema DDV. Če davčni organ na podlagi vseh okoliščin konkretnega primera ne more pravno zadostno ugotoviti obstoj resnih pokazateljev, na podlagi katerih je mogoče sklepati, da bo vloga zavezanca za vpis v register davčnih zavezancev za DDV omogočila zlorabo identifikacijske številke ali druge goljufije v zvezi z DDV, slovenska nacionalna zakonodaja omogoča, da v primeru dvoma v upravičenost dodelitve identifikacijske številke za DDV od davčnega zavezanca zahteva predložitev zavarovanja izpolnitve davčne obveznosti iz naslova DDV.

2.3 Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV

Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke predpisuje 78. člen ZDDV-1 (povzeto po 213. členu Direktive), ki določa, da mora vsaka oseba davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV⁵.

V zvezi z zahtevkom za izdajo identifikacijske številke je treba upoštevati tudi 129. člen pravilnika. Najprej mora davčni zavezanec pridobiti davčno številko (če je še nima), šele nato se lahko identificira za namene DDV (SI + davčna številka). Davčni zavezanec se lahko identificira za namene DDV že s prvimi, navzven vidnimi aktivnostmi, ki so usmerjene na opravljanje dejavnosti (npr. pripravljala dela, prva nabava blaga, nakup opreme itd.). Kot dokazilo, da namerava opravljati dejavnost, davčnemu organu predloži pogodbe ali predpogodbe, poslovni načrt, listine o nabavah za namene opravljanja dejavnosti ipd.

Tudi iz ustaljene sodne prakse SEU (zadeva C-527/11) izhaja, da se kot davčni zavezanci, ki lahko zahtevajo, da se jim dodeli identifikacijska številka za DDV, ne obravnavajo samo osebe, ki že opravljajo ekonomsko dejavnost, ampak tudi osebe, ki nameravajo začeti opravljati tako dejavnost in ki izvedejo prve investicije v ta namen. Navedeno pomeni, da zahtevek za identifikacijsko številko za DDV lahko vloži davčni zavezanec, ki že opravlja določeno dejavnost, kot tudi tisti, ki dejavnosti sicer še ne opravlja, z navzven vidnimi aktivnostmi in predloženimi dokumenti pa dokaže, da ima namen izvajati določeno dejavnost (ne pa tisti, ki tega namena ne izkaže).

Davčni zavezanec predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke v elektronski obliki (v sistemu [eDavki](#), neposredno po sistemu e-VEM ali na točkah vse na enem mestu – točke VEM):

- na [Obrazcu DDV-P2](#) (davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji),
- na [Obrazcu DDV-P3](#) (davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji).

⁵ Namen identifikacije davčnih zavezancev za DDV na podlagi posamičnih številke je olajšati določitev države članice, v kateri pride do končne potrošnje. Taka številka dokazuje davčni status zavezanca za namene odmere DDV in olajšuje davčni nadzor nad transakcijami znotraj Unije (primerjaj sodbo SEU opr. št. C-273/11). Ne glede na pomen take prijave za dobro delovanje sistema DDV ta ne more biti dodatni pogoj, ki se zahteva za priznanje statusa davčnega zavezanca. Vsaka posamična identifikacijska DDV številka ima predpono v skladu z oznako ISO – 3166 alfa 2, po kateri je mogoče identificirati državo članico, ki jo je izdala. Slovenska identifikacijska številka za DDV je davčna številka s predpono SI.

Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

2.3.1 Identifikacija za namene DDV davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji (obrazec DDV-P2)

Identifikacijo za namene DDV davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji ureja 130. člen pravilnika. Davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji vložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV na obrazcu DDV-P2, ki je v Prilogi VI pravilnika ZDDV-1 in njegov sestavni del. [Obrazec DDV-P2](#) je objavljen na [eDavkih](#).

Zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV na obrazcu DDV-P2 predloži:

- a) Davčni zavezanec s sedežem v Sloveniji, ki na ozemlju Slovenije dobavlja blago in opravlja storitve, od katerih lahko odbija DDV (obdavčene ali oproščene s pravico do odbitka), če v obdobju zadnjih 12 mesecev preseže oz. utemeljeno pričakuje, da bo presegel 50.000 evrov obdavčljivega prometa, in sicer mora pridobiti identifikacijsko številko za DDV že za mesec, v katerem bo presegel limit. Glede obdobja zadnjih 12 mesecev se upošteva preteklih 12 mesecev (ne koledarsko leto) in ni pomembno, če je v 12 mesecih prenehal in ponovno začel opravljati dejavnost). Zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV predloži najpozneje v mesecu, v katerem je verjetno, da bo vrednost obdavčljivega prometa presegla predpisan znesek obdavčljivega prometa 50.000 evrov.

Obdavčljivi promet (50.000 evrov) obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev,
- znesek oproščenih transakcij pri izvozu, oproščenih transakcij v zvezi z mednarodnim prevozom, oproščenih transakcij, ki se obravnavajo kot izvoz ter oproščenih storitev posrednikov,
- znesek transakcij z nepremičninami, zakonsko točno določenih finančnih transakcij ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

V obdavčljivi promet se ne vštevajo odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih osnovnih sredstev. V obdavčljivi promet se pri fizični osebi vštevajo obdavčljiv promet, ki ga fizična oseba dosega iz naslova opravljanja neodvisne gospodarske dejavnosti (kot samostojni podjetnik, zasebnik oziroma fizična oseba).

V primeru povezanih oseb, ki opravljajo dobave blaga iste vrste oziroma storitve iste narave, se skupni znesek obdavčljivega prometa povezanih oseb v obdobju 12 mesecev šteje kot znesek, ki ga vsaka povezana oseba doseže sama. Za povezane osebe se štejejo osebe, ki so kot take določene v predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih in fizičnih oseb. V predpisih o obdavčitvi dohodkov pravnih in fizičnih oseb so povezane osebe opredeljene s 16. členom Zakona o dohodnini – [ZDoh-2](#) oz. s 17. členom Zakona o davku od dohodkov pravnih oseb – [ZDDPO-2](#).

Če povezane osebe opravljajo dobave blaga iste vrste oziroma storitve iste narave in skupni znesek obdavčljivega prometa povezanih oseb v obdobju zadnjih 12 mesecev preseže limit 50.000 evrov (zneski obdavčljivega prometa povezanih oseb se pri ugotavljanju obveznosti za identifikacijo DDV seštevajo), se torej ta skupni znesek šteje kot znesek, ki ga vsaka povezana oseba doseže sama, zato mora vsaka povezana oseba, če še ni identificirana za namene DDV, predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za namene DDV (DDV potem obračunava le od obdavčenih dobav, ki jih sama opravi).

Če davčni zavezanec ne preseže limita, ima možnost, da prostovoljno vstopi v sistem DDV, v tem primeru pa mora biti v sistemu najmanj 60 mesecev.

Če se davčni zavezanec prostovoljno identificira za namene DDV, na obrazcu DDV-P2 v razdelku IV. Drugi podatki označi polje 16 – Prostovoljna vključitev po 94. členu ZDDV-1.

- b) Kmečko gospodinjstvo (predstavnik kmečkega gospodinjstva), ki ugotavlja dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti (v nadaljevanju OKGD) na podlagi pavšalne ocene dohodka (iz OKGD je obdavčen pavšalno po katastrskem dohodku) in katastrski dohodek vseh članov tega kmečkega gospodinjstva v preteklem koledarskem letu ne preseže 7.500 evrov, če se prostovoljno odloči za obračunavanje DDV v skladu z ZDDV-1.

Če se kmečko gospodinjstvo identificira za namene DDV prostovoljno, mora biti v sistemu DDV najmanj 60 mesecev. Na obrazcu DDV-P2 v razdelku IV. Drugi podatki, označi polje 16 – Prostovoljna vključitev po 94. členu ZDDV-1.

Davčni organ kmečko gospodinjstvo v določenih primerih identificira tudi po uradni dolžnosti. Več o tem je navedeno v [podrobnejšem opisu Osnovna kmetijska in osnovna gozdarska dejavnost z vidika identifikacije za namene DDV ter pravica do uveljavljanja pavšalnega nadomestila](#).

- c) Davčni zavezanec (mali davčni zavezanec) ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec (državni organi in organizacije ter organi lokalnih skupnosti, kadar opravljajo dejavnost oziroma transakcije v okviru svojih pristojnosti kot organ oblasti), ki pridobiva blago znotraj Unije in katerega skupni znesek pridobitev preseže vrednost 10.000 evrov – pridobitelji.

Prej navedena oseba – pridobitelj mora pridobiti identifikacijsko številko za DDV že za mesec, v katerem je verjetno, da bo skupen znesek pridobitev v tekočem koledarskem letu presegel 10.000 evrov (torej predno preseže to vrednost). Davčni organ bo takšni osebi izdal identifikacijsko številko za DDV samo za potrebe obračunavanja in plačila DDV od pridobitev blaga iz drugih držav članic (obveznost za DDV od pridobitev blaga znotraj Unije izkaže v obračunu DDV, ni pravice do odbitka DDV). Od dobav, opravljenih na ozemlju Slovenije, ne obračunava DDV.

Na obrazcu DDV-P2 v razdelku IV. Drugi podatki označi polje 18 – Skupen znesek pridobitev v tekočem koledarskem letu preseže 10.000 evrov.

Lahko se prostovoljno identificira za DDV. Na obrazcu DDV-P2 v razdelku IV. Drugi podatki označi polje 17 – Prostovoljna vključitev po četrtem odstavku 4. člena ZDDV-1. V takem primeru mora ostati v sistemu najmanj 2 koledarski leti.

- d) Vsak davčni zavezanec, ki ima sedež v Sloveniji in na ozemlju druge države članice opravlja storitve, za katere mora v skladu s 196. členom Direktive plačati DDV izključno prejemnik storitve - obrnjena davčna obveznost - reverse charge⁶ (pred prvo opravljeno storitvijo). Identifikacijsko številko za DDV mora pridobiti pred prvo opravljeno storitvijo oziroma že za mesec, v katerem je verjetno, da bo opravil take storitve.

Na obrazcu DDV-P2 v razdelku IV. Drugi podatki označi polje 19 – Opravljanje in/ali prejem storitev po četrtem odstavku 78. člena ZDDV-1. Takšnemu davčnemu zavezancu se izda identifikacijska številka za DDV samo za storitve, za katere je prejemnik določen kot oseba, ki mora plačati DDV. Gre za primere storitve, za katere je kraj opravljanja storitev po sedežu prejemnika v drugi državi članici, od tako opravljenih storitev se ne obračuna slovenskega DDV,

⁶ V primeru storitev, katerih kraj obdavčitve se določi v skladu s splošnim pravilom iz prvega odstavka 25. člena ZDDV-1 (določba povzeta po 44. členu Direktive).

davčni zavezanec pa mora predložiti obračun DDV-O na katerem izpolni polje 12 in o tako opravljenih storitvah poročati v rekapitulacijskem poročilu.

- e) Vsak davčni zavezanec, ki ima sedež v Sloveniji in prejme storitve, za katere mora v skladu s 196. členom Direktive plačati DDV izključno prejemnik storitve - obrnjena davčna obveznost -reverse charge. Identifikacijsko številko za DDV mora pridobiti pred prvo prejetjo storitvijo oziroma že za mesec, v katerem je verjetno, da bo prejel take storitve. Na obrazcu DDV-P2 v razdelku IV. Drugi podatki označi polje 19 – Opravljanje in/ali prejem storitev po četrtem odstavku 78. člena ZDDV-1.

Davčni zavezanec, ki se identificira kot prejemnik storitve, za katere mora plačati DDV izključno prejemnik storitve, mora mesečno predlagati obračune DDV v elektronski obliki (v sistemu eDavki) in nima pravice do odbitka DDV. V takem primeru mora obračunati in plačati DDV le od prejetih storitev, ki mu jih opravi davčni zavezanec iz druge države članice ali iz tretje države, za ostale dobave (t.i. domače dobave) pa je kot mali davčni zavezanec oproščen obračunavanja in plačila DDV.

V primeru identifikacije za namene DDV zaradi opravljanja/prejemanja storitev EU je za ostale dobave, ki jih opravi na ozemlju Slovenije, kot mali davčni zavezanec, še naprej oproščen plačila DDV (dokler ne preseže limit 50.000 evrov obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih), kar pomeni, da od teh dobav ne obračuna DDV, prav tako pa nima pravice do odbitka DDV. Če tak davčni zavezanec z ostalimi dobavami, ki jih kot mali davčni zavezanec opravi na ozemlju Slovenije, preseže limit 50.000 evrov, mora predložiti zahtevek za identifikacijo za namene DDV, kot navedeno v točki a) tega podpoglavja.

- f) Tuja fizična oseba, ki ima registrirano dejavnost samostojnega podjetnika (s.p.) s sedežem v Sloveniji, ki ni navidezen, predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV na obrazcu DDV-P2 (ni pomembno, ali ima v Sloveniji stalno poslovno enoto/stalno/običajno prebivališče).

Če ima tuja fizična oseba registrirano dejavnost samostojnega podjetnika posameznika (s.p.) s sedežem v Sloveniji, v postopku identifikacije pa je bilo ugotovljeno, da le tega v Sloveniji dejansko ni (če je ta sedež navidezen), je treba ugotoviti še obstoj stalne poslovne enote, stalnega ali običajnega prebivališča v Sloveniji. Če se ugotovi, da gre za davčnega zavezanca s stalno poslovno enoto, stalnim oziroma običajnim prebivališčem v Sloveniji, le ta predloži zahtevek za identifikacijo na obrazcu DDV-P2.

Za obstoj stalne poslovne enote po DDV zakonodaji gre v primerih, ko ima dobavitelj enoto, z dovolj stalnimi in ustrezno strukturiranimi človeškimi in tehničnimi viri, ki omogočajo:

- ali prejem in uporabo storitev, ki so ji bile opravljene za lastne potrebe,
- ali opravljanje storitev, ki jih zagotavlja.

- g) davčni zavezanec, ki uporabi blago in storitve za namene transakcij (obdavčene ali oproščene s pravico do odbitka DDV), ki jih je v zvezi z ekonomsko dejavnostjo opravil, če bi bil upravičen do odbitka DDV, če bi bile opravljene v Sloveniji.

2.3.2 Identifikacija za namene DDV davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji (obrazec DDV-P3)

Identifikacijo za namene DDV davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, podrobneje določa 131. člen pravilnika.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je oseba, ki v Sloveniji nima sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote niti stalnega ali običajnega prebivališča, na ozemlju Slovenije pa opravlja ekonomsko dejavnost.

Podružnica, prek katere opravlja dejavnost v Sloveniji zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, nastopa v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, pri čemer mora uporabljati firmo matičnega podjetja, njegov sedež in svoje ime.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, vloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV na obrazcu DDV-P3. Obrazcu DDV-P3 mora priložiti potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je dolžan obračunavati DDV v tej državi, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež, ter pogodbo ali predpogodbo ali drugo dokazilo, iz katerega je razvidno, da namerava opravljati dejavnost v Sloveniji. Če so bila ta dokazila predložena v postopku pridobivanja davčne številke, ponovno pozivanje za predložitev le teh ni potrebno, preveriti pa je treba, ali je identifikacijska številka za DDV, ki jo davčni zavezanec navaja na obrazcu DDV-P3, veljavna (v primeru davčnega zavezanca s sedežem v drugi državi članici). Če dokazila niso bila predložena v postopku pridobivanja davčne številke in je DDV številka v sistemu VIES veljavna, davčnega zavezanca ni treba pozivati za predložitev le teh. Če obrazec DDV-P3 vloga tuj davčni zavezanec, ki ima že dalj časa davčno številko in je takrat (pri pridobivanju davčne številke) predložil ustrezne dokumente, ga v postopku identifikacije za DDV ni treba ponovno pozivati za predložitev dokumentov, če ima v VIES na dan odločanja o zahtevku veljavno identifikacijsko številko za DDV.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, lahko imenuje oz. v določenih primerih mora imenovati davčnega zastopnika – več glede davčnega zastopnika je navedeno v točki 2.1.1 tega navodila.

Vzorec obrazca DDV-P3 je v Prilogi VII pravilnika in njegov sestavni del. Obrazec DDV-P3 je objavljen na eDavkih.

Zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV na obrazcu DDV-P3 predloži:

- a) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji (tujec), če opravlja obdavčljive transakcije (obdavčene ali oproščene s pravico do odbitka DDV) na ozemlju Slovenije, ne glede na znesek teh transakcij (pred začetkom opravljanja dejavnosti). Zahtevek za identifikacijo za namene DDV predloži najpozneje 15 dni, preden bo opravil obdavčljivo dobavo, v katerem navede tudi datum, ko bo začel opravljati obdavčljivo dejavnost v Sloveniji.
- b) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji (tujec) in se želi v Sloveniji identificirati za namene DDV v zvezi z uvozom zaradi nadaljnje dobave blaga v drugo državo članico (npr. postopek 42). Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, opravi uvoz blaga, ki je oproščen plačila DDV v skladu z drugim odstavkom 50. člena ZDDV-1 (carinski postopek 42), predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke, preden vloži carinsko deklaracijo z zahtevkom za oprostitev plačila DDV. V takem primeru davčnemu zavezancu ni treba predložiti pogodbe ali predpogodbe oziroma druga dokazila, iz katerega bi bil razviden njegov namen opravljanja dejavnosti.
- c) Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji (tujec), če prodaja blago na daljavo in v Sloveniji s tako prodajo preseže predpisano mejno vrednost 35.000 evrov.

Pri prodaji blaga na daljavo gre po DDV zakonodaji za primere prodaje blaga iz drugih držav članic prek interneta, po telefonu ali telefaksu, ki jih opravi davčni zavezanec iz druge države članice (nima sedeža v Sloveniji), končnim potrošnikom v Sloveniji (fizičnim osebam, kmetom

pavšalistom, davčnim zavezancem, ki niso identificirani za namene DDV oziroma opravljajo samo dobave blaga ali storitev, pri katerih po ZDDV-1 ni dana pravica do odbitka DDV) in dobavitelj (ali druga oseba v imenu in za račun dobavitelja, ne pa kupec sam) blago tudi odpošlje kupcu.

Če davčni zavezanec ne presega tega zneska, se lahko odloči, da je kraj dobave Slovenija in se prostovoljno identificira za namene DDV, izbiro pa mora uporabljati najmanj 2 leti. V tem primeru na obrazcu DDV-P3 v razdelku IV. Drugi podatki označi polje 20 – Prostovoljna vključitev po šestem odstavku 20. člena ZDDV-1.

- d) Tuja fizična oseba, ki ima registrirano dejavnost samostojnega podjetnika (s.p.) s sedežem v Sloveniji, za katerega se ugotovi, da je navidezen, predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV na obrazcu DDV-P3. Če je sedež dejavnosti samostojnega podjetnika posameznika (s.p.) navidezen, se sama prisotnost poštnega naslova ne more šteti za kraj sedeža dejavnosti davčnega zavezanca in se uporabi stalno prebivališče fizične osebe ob pogoju, da fizična oseba v Sloveniji nima niti stalne poslovne enote niti stalnega ali običajnega prebivališča.
- e) Davčni zavezanec s sedežem, ali če sedeža nima, s stalnim ali običajnim prebivališčem v drugi državi članici, ki se bo prostovoljno identificiral za namene DDV v Sloveniji zaradi opravljanja telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja in elektronskih storitev (v nadaljevanju TBE storitve) končnim potrošnikom v Sloveniji in se ne bo odločil za uporabo posebne ureditve mini VEM (MOSS), predloži obrazec DDV-P3, na katerem v razdelku IV Drugi podatki označi polje "24 – Prostovoljna vključitev po šestem odstavku 30.c člena ZDDV-1". V tem primeru mora to odločitev uporabljati najmanj v tekočem in dveh naslednjih koledarskih letih. Navedena poenostavitev velja le za izvajalce TBE storitev, ki so davčni zavezanci s sedežem v drugi državi članici, ali če sedeža nima, s stalnim ali običajnim prebivališčem v eni izmed drugih držav članic, ne pa tudi za davčne zavezance s sedežem izven Unije

2.4 Davčni zavezanci, za katere ni določena obveznost identifikacije za DDV

Obveznost identifikacije za DDV ni določena za:

- davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji, ki izpolnjuje pogoje za oprostitvev plačila DDV po 94. členu ZDDV-1, in sicer:
 - davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije dobavlja blago in opravlja storitve, od katerih lahko odbija DDV (obdavčene ali oproščene s pravico do odbitka), če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oz. utemeljeno pričakuje, da ne bo presegel 50.000 evrov obdavčljivega prometa (lahko se identificira prostovoljno),
 - kmečko gospodinjstvo, ki ugotavlja dohodek iz OKGD (iz OKGD je obdavčen pavšalno po katastrskem dohodku) in katastrski dohodek vseh članov tega kmečkega gospodinjstva v preteklem koledarskem letu ne preseže 7.500 evrov (lahko se identificira prostovoljno),
- davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravlja samo oproščene dobave blaga in storitev, od katerih se DDV ne sme odbiti (za oproščene dobave brez pravice do odbitka DDV prostovoljna identifikacija ni možna).

3.0 VPRAŠANJA IN ODGOVORI

Vprašanje 1: Kriteriji za presojo neodvisnega (samostojnega) opravljanja dejavnosti po ZDDV-1. (28. 1. 2016)

Odgovor

Kriteriji za presojo, ali gre v posebnih razmerjih z vidika DDV za neodvisno (samostojno) ali za odvisno (nesamostojno) opravljanje dejavnosti, so:

1. Nadzor in navodila v zvezi z opravljanjem storitev oziroma dela

Pri neodvisnem opravljanju dejavnosti sicer obstaja pravica naročnika, da nadzoruje opravljanje storitev in daje navodila, če to ustreza naravi posla, izvajalec pa mu mora ta nadzor omogočiti. Vendar je stopnja tega nadzora nizka. Izvajalec ima sicer v pogodbi običajno določen skrajni rok, v katerem mora opraviti prevzeto opravljanje storitev, vendar pa sam odloča, kdaj in kako bo storitev opravil. Za odvisno razmerje pa je značilna pravica nadzora delodajalca nad delojemalcem, pri čemer mora delavec vedno upoštevati navodila delodajalca o tem, kaj, kje, kdaj in kako se dela.

Ker pa ni nujno, da je nadzor prisoten na vseh področjih, je vedno treba povezati stopnjo nadzora z drugimi relevantnimi kriteriji.

2. Osebno opravljanje dela ali storitev

V primerih, ko oseba prevzame opravljanje dela oziroma storitve in ni dolžna osebno opraviti tega dela, ampak lahko najame nekoga drugega, da dejansko izvrši delo ali opravi bistveni del storitve, je velika verjetnost, da ta oseba neodvisno opravlja dejavnost.

Za opredelitev neodvisne dejavnosti je bistveno, da obstaja pravica, da lahko delo opravi nekdo drug in ni pomembno, ali je ta pravica dejansko izrabljena ali ne.

Za opravljanje dela v odvisnem razmerju pa je značilno, da mora oseba vedno opravljati delo osebno in ne more nikogar drugega pooblastiti za opravljanje tega dela.

3. Zagotavljanje sredstev in pogojev za opravljanje storitev

Pri samostojnem opravljanju dejavnosti oseba praviloma sama zagotavlja vsa potrebna sredstva in pogoje za opravljanje dejavnosti (npr. poslovni prostor, oprema ipd.)

4. Prevzemanje finančnih in drugih tveganj ter odgovornosti v zvezi z opravljanjem dela ali storitev

Oseba, ki neodvisno (samostojno) opravlja dejavnost, praviloma prevzema vsa finančna in druga tveganja za poslovanje kot tudi odgovarja za kakovost opravljene storitve. Če oseba storitve oziroma posla ne opravi osebno, je zanjo še vedno odgovorna naročniku, kar zadeva pravočasnost in pravilnost dokončanja dela oziroma posla; hkrati pa odgovarja tudi za osebe, ki so po njenem naročilu opravile to storitev oziroma posel, kot da bi ga sama opravila.

Oseba v odvisnem razmerju pa ne prevzema nobenega finančnega tveganja za poslovanje.

5. Način opravljanja dela in storitev in način plačila

Opravljanje dela oziroma storitev kot neodvisne dejavnosti se ne opravlja neprekinjeno niti periodično, kot je značilno za odvisno razmerje, temveč običajno preneha z enkratno izpolnitvijo pogodbe.

Oseba, ki opravlja neodvisno dejavnost, se s pogodbo dogovori za plačilo za posamezno opravljeno storitev, ki pa se lahko prejema tudi v obrokih, če je npr. v pogodbi določen način plačila ob dokončanju posamezne faze in vmesnem plačevanju v obrokih. Ta oseba prejme plačilo v pogodbeno dogovorjenem znesku neodvisno od tega, koliko časa je porabila za opravljeno storitev. Ta oseba tudi običajno opravlja storitve za več naročnikov.

Oseba v odvisnem razmerju pa običajno prejema plačilo, ki je običajno določeno v fiksnem znesku periodično (mesečno, tedensko, dnevno), in to kot plačilo za opravljeno delo, vključno z vsakim nadomestilom plače, do katerih je ta oseba, čeprav ne dela, upravičena v primerih, določenih z zakonom (kot npr. odsotnost zaradi izrabe letnega dopusta). Te osebe so upravičene tudi do povračila določenih stroškov.

6. Pravica do odstopa od pogodbe in prevzemanje odgovornosti v zvezi s tem

Oseba, ki neodvisno (samostojno) opravlja dejavnost, je dolžna izvršiti storitev po dogovoru in po pravilih stroke. Storitve se mora izvršiti v določenem času, če čas ni določen, pa v razumno potrebnem času za tako storitev. Če se oseba ne drži pogodbenih pogojev oziroma se izkaže, da bodo nastale napake, jo lahko naročnik na to opozori in ji določi primeren rok, v katerem mora izpolniti svojo obveznost. Če oseba ne izpolni naročnikove zahteve, lahko naročnik odstopi od pogodbe in zahteva povrnitev škode.

V nasprotju z zgoraj navedenim se odvisno razmerje kaže v pravici delodajalca, da odpusti delavca glede na z zakonom predpisane odpovedne razloge oziroma v pravici delavca, da lahko kadarkoli odpove pogodbo o zaposlitvi.

7. Neposredna udeležba na dobičku ali izgubi, izhajajoči iz opravljanja storitve

Oseba, ki opravlja neodvisno dejavnost, je neposredno udeležena na dobičku ali izgubi iz opravljene storitve.

Vprašanje 2: Ali je upokojeni - slikar še naprej zavezanec za davek na dodano vrednost in ali je potrebna nova presoja glede zavezanosti za DDV? Ali se od dohodkov, ki jih osebe prejemajo za svoje umetniške stvaritve, obračunava DDV? (28. 1. 2016)

Slikar je imel status samozaposlenega v kulturi, ki je ta status izgubil zaradi upokojitve in je prenehal biti nosilec dejavnosti oz. zavezanec za davek od dohodka iz dejavnosti. Do upokojitve je bil tudi zavezanec za davek na dodano vrednost.

Odgovor

Odvisnost oziroma neodvisnost razmerja za namene izvajanja [ZDDV-1](#) je treba presojati glede na vsebino opravljene storitve v vsakem konkretnem primeru posebej. Ob tej presoji se lahko smiselno uporabijo kriteriji, ki jih določa druga točka tretjega odstavka 35. člena [ZDoh-2](#), in na podlagi katerih se določi, ali posamezna fizična oseba nastopa v odvisnem ali neodvisnem razmerju pri opravljanju dela ali storitev.

Podrobneje

Po določbi prvega odstavka 5. člena Zakona o davku na dodano vrednost - [ZDDV-1](#) je davčni zavezanec vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti.

Pogoj, da oseba opravlja ekonomsko dejavnost neodvisno, iz kroga davčnih zavezancev na podlagi četrtega odstavka 5. člena [ZDDV-1](#) izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršnekoli druge pravne vezi, ki glede nadzora in navodil v zvezi z delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

Za neodvisno opravljanje dejavnosti se tako ne štejejo aktivnosti, ki jih posameznik opravlja na podlagi pogodbe o zaposlitvi in tudi vse aktivnosti, ki se opravljajo na podlagi drugačnih pogodb in pri katerih izvajalec ni samostojen pri izvajanju dela. [ZDDV-1](#) za presojo posameznega razmerja z vidika samostojnosti pri opravljanju dela navaja nekatere kriterije, in sicer: nadzor in navodila v zvezi z delom, način opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in druge odgovornosti delodajalca, ki kažejo na odvisno oziroma neodvisno opravljanje dela.

Pri presoji, ali davčni zavezanec opravlja katerokoli dejavnost odvisno ali neodvisno, je treba izhajati iz vsebine posameznih storitev oziroma poslov, ne glede na to, kakšna pogodba je sklenjena.

Odvisnost oziroma neodvisnost razmerja za namene izvajanja [ZDDV-1](#) je treba presojati glede na vsebino opravljene storitve v vsakem konkretnem primeru posebej. Ob tej presoji se lahko smiselno uporabijo kriteriji iz druge točke tretjega odstavka 35. člena [ZDoh-2](#), s pomočjo katerih se določi, ali posamezna fizična oseba nastopa v odvisnem ali neodvisnem razmerju pri opravljanju dela ali storitev.

V povezavi z opisano problematiko so pri presoji odvisnega oziroma neodvisnega razmerja lahko bile v pomoč sodbe Evropskega sodišča v zvezi z delom notarjev, izterjevalci dolgov in identifikacija za namene DDV fizične osebe, ki je v odvisnem razmerju s svojim podjetjem, davčnim zavezancem za DDV. Iz sodb, navedenih v nadaljevanju, je razvidno, da je sodišče v vsakem konkretnem primeru presojalo vsebino posamezne storitve.

Evropsko sodišče je v sodbi C-235/85 v zvezi z delom notarjev odločilo, da opravljajo delo neodvisno. Pri tem je razložilo, da dejstvo, da notarje nadzira javni organ, in da je plačilo definirano s tarifo, nista zadostna podlaga za opredelitev, da je oseba s pravnimi vezmi vezana na delodajalca.

V sodbi C-202/90 v zvezi s pobiralci davkov, ki davke pobirajo za občino, je sodišče odločilo, da je direktivo treba razlagati tako, da pobiralci davkov opravljajo dejavnost neodvisno. Pobiralci davkov od občine niso prejeli plače in nanjo niso vezani s pogodbo o zaposlitvi. Delo si samostojno organizirajo, v roku, ki je določen z zakonom, zagotovijo osebje, opremo in material za opravljanje svoje dejavnosti. Na občino so vezani le v toliko, da jim le-ta lahko daje navodila in nadzira njihovo delo. Vendar nadzor nad izvajalcem storitev ni odločilni kriterij. Tudi glede plačila ni povezave med občino in pobiralci davkov, saj le-ti sami nosijo ekonomska tveganja svoje dejavnosti, njihov dobiček pa je odvisen ne le od pobranih davkov, temveč tudi od stroškov, ki jih imajo v zvezi z delovno silo in opremo važno za njihovo dejavnost. Odločilni kriterij je obveznost, ki izhaja iz pogodbenih razmerij nastalih do pobiralcev dolgov med opravljanjem njihove dejavnosti in njihova odgovornost za škodo povzročeno tretjim osebam, kadar ne delujejo kot predstavniki občine.

V sodbi C-355/06 pa je obravnavano vprašanje, ali se fizična oseba, ki opravlja v imenu in za račun neke družbe, ki je davčna zavezanka, vsa dela v skladu s pogodbo o zaposlitvi, ki jo je

sklenila s to družbo, in je poleg tega tudi njen edini družbenik, poslovodja in zaposleni, šteje za davčno zavezanko v smislu Šeste direktive. Sodišče je odločilo, da ta fizična oseba sama ni davčna zavezanka v smislu člena 4(1) Šeste direktive. V takem primeru se namreč za fizično osebo ne more šteti, kot da neodvisno opravlja katero koli gospodarsko dejavnost v smislu slednje določbe, ker je med njo in družbo v zvezi z delovnimi pogoji, plačilom in obveznostmi delodajalca treba priznati obstoj odnosa delodajalca in delojemalca.

V opisanem primeru se je slikar upokojil in prenehal biti nosilec dejavnosti ter zavezanec za namene DDV, vendar pa po upokojitvi še prodaja svoje umetniške stvaritve in v zvezi z njimi prejema dohodka za stvaritev avtorskega dela iz drugega odstavka 38. člena [ZDoh-2](#). Z vidika [ZDDV-1](#) slikar, ki je sicer upokojen, vendar pa kot fizična oseba prodaja slike, opravlja neodvisno dejavnost.

Kot je že navedeno, je zavezanec za namene DDV vsaka oseba, tudi fizična, ki samostojno opravlja dejavnost. Na podlagi prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) je kot mali davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, dokler ne preseže zneska 50.000 evrov obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih. Ko preseže ta prag prometa, se mora slikar identificirati za namene DDV ter od prodanih slik obračunavati DDV.

Vprašanje 3: Davčni zavezanec sprašuje, ali na podlagi opravljanja storitev za Evropsko komisijo velja za davčnega zavezanca in ali mora pridobiti identifikacijsko številko za namene DDV, ter katere so druge obveznosti na področju DDV? (28. 1. 2016)

Davčni zavezanec navaja, da je z Evropsko komisijo sklenil pogodbo o opravljanju storitev za Predstavništvo Evropske komisije v Sloveniji. Iz navedb davčnega zavezanca izhaja, da bo opravljal za Evropsko komisijo naslednje storitve:

- upravljanje in posodabljanje spletne strani Predstavništva Evropske komisije v Sloveniji,
- priprava osnutkov informativnega materiala in elektronskih produktov (npr. biltenov, blogov, forumov, klepetalnic...),
- priprava osnutkov informacijskih dosjejev za različne ciljne skupine (npr. mladi, mediji, itd.),
- priprava osnutkov, člankov, intervjujev in drugih novic,
- nudenje pomoči Predstavništvu Evropske komisije v Sloveniji pri izvajanju strategije socialnih medijev, itd.

Storitve se bodo izvajale v prostorih izvajalca in v prostorih Predstavništva Evropske komisije v Sloveniji. Na podlagi priložene dokumentacije izvajalec storitev za svoje delo odgovarja sam in ne zastopa niti predstavništva niti Evropske komisije. Izvajalec zagotovi odškodnino v primeru kakršne koli tožbe, terjatve ali postopka, ki jih proti Komisiji sproži tretja stranka zaradi škode, ki jo pri izvajanju pogodbe povzroči izvajalec.

Predstavništvo ne bo delodajalec izvajalca in oseb, ki jih bo izvajalec določil za opravljanje zahtevnih nalog. Vse osebe, ki jih bo izvajalec določil za opravljanje nalog, bodo prejemale navodila neposredno od njega. Izvajalec ne bo del upravne strukture predstavništva ali Evropske komisije.

Pogodba o storitvah je sklenjena za določen čas enega leta z možnostjo podaljšanja do največ 6 mesecev. Sklepanje pogodb s podizvajalci v času trajanja pogodbe je mogoče le s predhodnim pisnim soglasjem naročnika. Izvajalec pa ostaja edini odgovoren za izpolnjevanje pogodbe.

Pogodbena cena je določena v fiksnem znesku, zneski za plačilo pa temeljijo na plačilu za 1

dan. Poleg skupnega zneska se v skladu s pogodbo povrnejo tudi potni in drugi stroški do določenega največjega zneska.

Odgovor

Na podlagi podatkov in navedb davčnega zavezanca izhaja, da opravlja svojo dejavnost v razmerju do naročnika storitev (Evropske komisije) v neodvisnem razmerju.

Kraj opravljanja storitev za Evropsko komisijo se določa na podlagi drugega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#) po kraju sedeža izvajalca storitev.

Davčni zavezanec mora pridobiti identifikacijsko številko za namene DDV, če preseže znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa.

Podrobneje

1. Neodvisno opravljanje ekonomske dejavnosti

Na podlagi [Zakona o davku na dodano vrednost - ZDDV-1](#) je davčni zavezanec vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katero koli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti.

Pogoj, da oseba opravlja ekonomsko dejavnost neodvisno, iz kroga davčnih zavezancev izključuje zaposlene in druge osebe, ki jih na delodajalca vežejo pogodba o zaposlitvi ali kakršnekoli druge pravne vezi, ki glede nadzora in navodil v zvezi z delom, načina opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in drugih odgovornosti delodajalca kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

Za neodvisno opravljanje dejavnosti se tako ne štejejo aktivnosti, ki jih posameznik opravlja na podlagi pogodbe o zaposlitvi in tudi vse aktivnosti, ki se opravljajo na podlagi drugačnih pogodb in pri katerih izvajalec ni samostojen pri izvajanju dela. [ZDDV-1](#) za presojo posameznega razmerja z vidika samostojnosti pri opravljanju dela navaja nekatere kriterije, in sicer: nadzor in navodila v zvezi z delom, način opravljanja dela, plačila za opravljeno delo in druge odgovornosti delodajalca, ki kažejo na odvisno oziroma neodvisno opravljanje dela.

Več o tem pri odgovoru na vprašanje 1.

Pri presoji, ali davčni zavezanec opravlja katero koli dejavnost odvisno ali neodvisno, je treba izhajati iz vsebine posameznih storitev oziroma poslov, ne glede na to, kakšna pogodba je sklenjena.

Na podlagi navedb in podatkov iz pogodbe, ki jo je predložil davčni zavezanec, izhaja, da davčni zavezanec opravlja svojo dejavnost v razmerju do naročnika storitev (Evropske komisije) **v neodvisnem razmerju**. Z naročnikom namreč nima sklenjene pogodbe o zaposlitvi, niti njegove poslovne vezi z naročnikom ne nakazujejo na odvisnost razmerja med delodajalcem in delojemalcem (odgovornost do tretjih oseb je na izvajalcu storitev, navodila podizvajalcem daje izvajalec storitev...).

2. Kraj opravljanja storitev

V skladu z drugim odstavkom 25. člena [ZDDV-1](#) je kraj opravljanja storitev, ki jih prejme oseba, ki ni davčni zavezanec, kraj, kjer ima izvajalec storitev sedež svoje dejavnosti. Če pa so te storitve opravljene iz stalne poslovne enote izvajalca, ki ni v kraju, kjer ima izvajalec sedež svoje dejavnosti, je kraj opravljanja teh storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno poslovno

enoto. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev stalno oziroma običajno prebivališče.

Evropska komisija ni davčni zavezanec, zato so storitve, opravljene za Evropsko komisijo, predmet DDV obravnave v Sloveniji. Davčni zavezanec mora v zvezi z obveznostmi na področju DDV upoštevati določbe slovenske zakonodaje.

3. Obveznosti davčnega zavezanca

Davčni zavezanec je oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa. Obdavčljivi promet obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in pristojnemu davčnemu uradu predložiti **zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV**. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

Vendar se obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ne nanaša na davčnega zavezanca, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo dosegel oziroma presegel prometa v znesku 50.000 evrov.

Če davčni zavezanec opravlja samo storitve, ki so oproščene plačila DDV na podlagi 54. člena [ZDDV-1](#), in v obdobju zadnjih 12 mesecev doseže ali preseže promet 50.000 evrov, mora prav tako predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

Na podlagi b) točke prvega odstavka 54. člena [ZDDV-1](#) so oproščene plačila DDV dobave blaga ali storitev mednarodnim organizacijam in članom teh organizacij, z omejitvami in pod pogoji, ki jih določajo mednarodne pogodbe o ustanovitvi organizacij ali pogodbe o sedežu teh organizacij, ki veljajo za Slovenijo. [Pravilnik o pogojih in načinu oprostitve davkov za diplomatska predstavništva, konzulate ter mednarodne organizacije v skladu z mednarodnimi pogodbami, ki obvezujejo Slovenijo](#) v 16. a členu določa, da ne glede na prvi odstavek 14. člena in četrti odstavek 15. člena upravičencu ni treba pridobiti potrditve pristojnega organa, v kateri ima sedež, če iz mednarodne pogodbe, ki obvezuje Slovenijo, izhaja, da gre nedvomno za mednarodno organizacijo, ki je upravičena do oprostitve plačila oziroma vračila plačanih davkov. Ta ureditev se uporablja, če upravičenec uveljavlja oprostitvev plačila oziroma vračilo plačanih davkov za službene potrebe mednarodne organizacije. Evropska komisija je na podlagi [Uredbe o ratifikaciji Sporazuma o izvajanju Protokola z dne 8. aprila 1965 o privilegijih in imunitetah Evropskih skupnosti](#) upravičena do oprostitve plačila DDV, storitve pa se uporabijo za službene potrebe. Oprostitev plačila DDV se zato v konkretnem primeru lahko uveljavlja tudi brez predložitve potrdila o oprostitvi.

V primeru izdajanja računov, za storitve opravljene Evropski komisiji, davčni zavezanec lahko izda poenostavljen račun. Na zahtevo prejemnika storitve pa davčni zavezanec izda račun v skladu z 82. členom (z vsemi podatki, ki jih ta določba zakona našteva), če prejemnik želi uveljavljati ugodnost v skladu s tem zakonom (na primer po 54. členu [ZDDV-1](#)). V primeru uveljavljanja oprostitve plačila DDV se na računu navede tudi pravna podlaga iz zakona (to je b) točka prvega odstavka 54. člena [ZDDV-1](#)) ali [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) (151. člen).

Vprašanje 4: Ali se morajo davčni zavezanci s sedežem izven Slovenije, razstavljalci blaga na sejmu v Sloveniji, identificirati za namene DDV, če opravijo dobavo blaga na tem sejmu? (28. 1. 2016)

Odgovor

Če tuj razstavljaivec proda blago osebi, identificirani za namene DDV v Sloveniji, ta oseba opravi pridobitev blaga v Sloveniji, tujemu davčnemu zavezancu v tem primeru ni treba pridobiti slovenske identifikacijske številke za DDV.

Če tuj razstavljaivec proda blago fizičnim osebam, »kmetom pavšalistom«, davčnim zavezancem, ki opravljajo samo dobave blaga ali storitev, pri katerih ni pravice do odbitka vstopnega DDV, ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, se mu v Sloveniji ni treba identificirati za namene DDV, če skupna vrednost dobav tega razstavljalca v Slovenijo v tekočem in preteklem koledarskem letu ne preseže 35.000 EUR. Če ta pogoj ni izpolnjen, se mora razstavljaivec identificirati za namene DDV v Sloveniji in od prodaj obračunati slovenski DDV ter predlagati obračune DDV.

Podrobneje

Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v Sloveniji opravlja dobave blaga ali storitev, zaradi katerih se šteje za zavezanca za namene DDV, se mora v Sloveniji identificirati za namene DDV in sam izvrševati obveznosti in uveljavljati pravice po ZDDV-1 ali pa imenuje davčnega zastopnika, ki v njegovem imenu izpolnjuje obveznosti iz naslova DDV.

V zvezi s prodajo blaga na sejmi, ko tuji razstavljalci prenesejo in prodajajo blago v Sloveniji, pa identifikacija za namene DDV ni potrebna, če so izpolnjeni pogoji, ki jih navajamo v nadaljevanju pojasnila.

V skladu z 2. točko prvega odstavka 3. člena ZDDV-1 se DDV obračunava od blaga, ki ga na ozemlju Slovenije pridobi davčni zavezanec v okviru opravljanja svoje dejavnosti ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, za plačilo, če je prodajalec davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v drugi državi članici. Po prvem odstavku 9. člena ZDDV-1 se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, šteje tudi prenos blaga, ki ga opravi davčni zavezanec iz svojega podjetja, v drugo državo članico.

Po drugem odstavku 9. člena ZDDV-1 se šteje, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, za potrebe svoje dejavnosti, odpošlje ali odpelje blago iz Slovenije v drugo državo članico, razen za namene katere od transakcij, navedenih v drugem odstavku 9. člena ZDDV-1.

Tako se po g) točki drugega odstavka 9. člena ZDDV-1 se torej prenos blaga v drugo državo članico ne šteje za dobavo blaga opravljeno za plačilo, če je prenos tega blaga opravljen za namene začasne rabe tega blaga na ozemlju druge države članice za obdobje, ki ne presega 24 mesecev. Ko pa eden od pogojev iz drugega odstavka 9. člena ZDDV-1 ni več izpolnjen, se šteje, da je bilo blago preneseno v drugo državo članico. V tem primeru se šteje, da je prenos opravljen v trenutku, ko pogoji niso več izpolnjeni.

Smiselno se navedene določbe uporabijo tudi v primeru, ko tuji razstavljalci prenesejo in prodajajo blago v Sloveniji ter tako ni potrebna identifikacija za namene DDV. Če tuj razstavljaivec proda blago osebi, identificirani za namene DDV v Sloveniji, slednji opravi pridobitev blaga v Sloveniji, tujemu davčnemu zavezancu v tem primeru ni treba pridobiti slovenske identifikacijske številke za DDV.

Če pa gre za prodajo blaga fizičnim osebam, »kmetom pavšalistom«, davčnim zavezancem, ki opravljajo samo dobave blaga ali storitev, pri katerih ni pravice do odbitka vstopnega DDV, ali

pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, pa je v skladu s sedmim odstavkom 20. člena ZDDV-1 obdavčitev v državi članici, ki je razstavljavcu dala identifikacijsko številko za DDV, če skupna vrednost dobav tega razstavljavca v Slovenijo v tekočem in preteklem koledarskem letu ne preseže 35.000 EUR. Če vrednost dobav tega razstavljavca preseže to vrednost, se mora razstavljavec identificirati za namene DDV v Sloveniji in od prodaj obračunati slovenski DDV ter predlagati obračune DDV.

Vprašanje 5: Obveznost identifikacije za namene DDV tujcev, ki prodajajo blago na stojnicah v Sloveniji (npr. novoletni sejem). (28. 1. 2016)

Odgovor

Davčni zavezanci s sedežem izven Slovenije, ki prodajajo blago na stojnicah v Sloveniji, se morajo identificirati za namene DDV.

Podrobneje

Odgovor na vprašanje 3 govori o identifikaciji za namene DDV razstavljavcev na sejmih in se uporablja za razstavljavce, ki prinesejo blago (razstavne eksponate) na sejem z namenom razstave in ne z namenom prodaje tega blaga fizičnim osebam v Sloveniji (čeprav lahko pride tudi do tega). Odgovora na vprašanje 3 pa ni mogoče uporabljati za primere, ko tujci pripeljejo blago v Slovenijo z namenom prodaje na stojnicah. V tem primeru se morajo tujci pred prvo obdavčljivo dobavo identificirati za namene DDV v Sloveniji.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji mora predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV najpozneje 15 dni preden bo opravil obdavčeno dobavo. Tuj davčni zavezanec postane identificiran za namene DDV s pridobitvijo identifikacijske številke.

Vprašanje 6: Ali se sedež družbe lahko identificira za namene DDV v Sloveniji, ne da bi se za namene DDV identificirala tudi podružnica tuje družbe in ali lahko v primeru, ko kasneje podružnica prične opravljati obdavčljive transakcije, za katere je obvezna identifikacija za namene DDV v Sloveniji, podružnica uporablja identifikacijsko številko sedeža ali se mora samostojno identificirati za DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Isti subjekt v Sloveniji ne more uporabljati dveh različnih identifikacijskih številok za namene DDV. Če ima družba, ki nima sedeža v Sloveniji, v Sloveniji podružnico, posluje preko podružnice, kar pomeni, da se mora v danem primeru podružnica identificirati za namene DDV.

Podrobneje

[ZDDV-1](#) kot davčnega zavezanca opredeljuje vsako osebo, ki neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti. V skladu s 3. členom pravilnika lahko davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v Sloveniji posluje preko podružnice ali neposredno tako, da se identificira za namene DDV v Sloveniji. Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, po drugih predpisih ni dolžan ustanoviti svoje podružnice, lahko na ozemlju Slovenije posluje neposredno.

Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v Sloveniji nima podružnice, opravlja pa aktivnosti, zaradi katerih se šteje za zavezanca za namene DDV v Sloveniji, se identificira za namene DDV in sam izvršuje obveznosti in uveljavlja pravice po [ZDDV-1](#) ali pa imenuje davčnega zastopnika, ki v njegovem imenu izpolnjuje obveznosti iz naslova DDV. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ima pa sedež v drugi državi članici, ki v skladu s predpisi

ni dolžan ustanoviti podružnice, in izpolnjuje pogoje za identifikacijo za namene davka na dodano vrednost, lahko imenuje davčnega zastopnika.

Če davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, posluje v Sloveniji preko podružnice, bo podružnica nastopala v imenu in za račun davčnega zavezanca, pri čemer mora uporabljati firmo matičnega podjetja, njegov sedež in svoje ime.

Vsaka oseba mora davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in pristojnemu finančnemu uradu predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

V Sloveniji se kot identifikacijska številka za namene DDV uporablja davčna številka, katero sicer dobijo vsi zavezanci za davek v Sloveniji, s predpono SI. Dodelitev in uporaba davčne številke je urejena v [Zakonu o davčnem postopku - ZDavP-2](#), v členih 33 do 35. Davčna številka pa se lahko dodeli tudi na podlagi drugih predpisov, npr. [Zakona o sodnem registru - ZSReg](#), ki v 3. členu določa, da je subjekt vpisa v sodni register podružnica tujega podjetja. Podatki, ki se vpišejo za podružnico tujega podjetja iz ES, so določeni v 4. a členu. Za vsak subjekt vpisa v sodni register je obvezen podatek o posamezni osebi kot družbeniku, ustanovitelju ali članu subjekta vpisa (2. b člen). Če je ustanovitelj podružnice pravna oseba, je obvezen podatek o ustanovitelju, med drugim, njegova enotna identifikacijska številka (2. točka prvega odstavka 2. b člena).

Po določbi 1. a člena [Zakona o sodnem registru - ZSReg](#) je enotna identifikacijska številka za pravne osebe, ki so vpisane v poslovnem registru, njihova matična številka, za druge fizične in pravne osebe pa davčna številka (tretji odstavek 1a. člena tega zakona). V šestem odstavku 1.a člena je določeno, da če pravna oseba nima matične številke, ker ni vpisana v poslovni register, in potrebuje identifikacijsko številko, da bi se lahko v sodni register vpisala kot družbenik, ustanovitelj ali član subjekta vpisa ali kot član organa subjekta vpisa, se na njeno zahtevo vpiše v davčni register zaradi dodelitve davčne številke, tudi če niso izpolnjeni splošni pogoji za vpis v davčni register, ki jih določa zakon, ki ureja davčni register, in zakon, ki ureja davčni postopek.

Navedeno pomeni, da če želi tuja pravna oseba v Sloveniji ustanoviti podružnico, in še ni vpisana v poslovni register v Sloveniji, mora najprej pridobiti davčno številko. Ko je oseba vpisana v davčni register, se ji dodeli davčno številko. Ta davčna številka šteje kot enotna identifikacijska številka ustanovitelja subjekta vpisa v sodni register. Torej, najprej se v davčni register vpiše in se dodeli davčna številka ustanovitelju, in potem se v davčni register vpiše in dodeli še davčna številka podružnici.

Kot navajamo že zgoraj, je identifikacijska številka za namene DDV zavezančeva davčna številka s predpono SI. V opisanem primeru mora podružnica v Sloveniji pridobiti identifikacijsko številko za DDV. Ker isti subjekt v Sloveniji ne more uporabljati dveh različnih identifikacijskih številok za namene DDV, bo družba s sedežem izven Slovenije, uporabljala identifikacijsko številko podružnice in ne številke, ki ji je bila prvotno dodeljena.

Vprašanje 7: Zakaj mora biti v sistemu VIES za davčnega zavezanca zabeležen naslov stalnega prebivališča? (28. 1. 2016)

Odgovor

Davčni zavezanec je fizična oseba, ki opravlja katero koli ekonomsko dejavnost, ne glede na statusno obliko, zato se za namene DDV identificira z naslovom stalnega prebivališča. V sistem VIES se zato za fizične osebe pošilja naslov stalnega prebivališča.

Podrobneje

Dodelitev identifikacijske številke za DDV pomeni dokaz o davčnem statusu davčnega zavezanca za namen odmere DDV in poenostavlja nadzor davčnih zavezancev zaradi pravilnega pobiranja davka. Države članice morajo zagotavljati resničnost vpisov v register davčnih zavezancev zaradi omogočanja pravilnega delovanja sistema DDV. Tako mora pristojni nacionalni organ preveriti status davčnega zavezanca, preden mu dodeli identifikacijsko številko za DDV. Na podlagi ustaljene sodne prakse Sodišča Evropske unije so identifikacija iz člena 214 [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) in obveznosti iz člena 213 te direktive zgolj formalne zahteve zaradi izvajanja nadzora. Iz te sodne prakse izhaja, da je vpis davčnega zavezanca v register davčnih zavezancev za DDV formalna zadeva (sodba Sodišča Evropske unije C-527/11 z dne 14. 3. 2013).

[Uredba Sveta \(EU\) št. 904/2010](#) z dne 7. oktobra 2010 o upravnem sodelovanju in boju proti goljufijam na področju davka na dodano vrednost v 17. členu določa, da vsaka država članica hrani v elektronskem sistemu med drugim tudi podatke o identiteti, dejavnosti, pravni obliki in naslovu oseb, ki so jim bile izdane identifikacijske številke za DDV, ter datum izdaje številke. Uredba v 31. členu nadalje določa, da pristojni organi vsake države članice zagotovijo, da osebe, ki sodelujejo pri dobavi blaga ali opravljanju storitev znotraj Unije, ter davčni zavezanci, ki nimajo sedeža in ki opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja in elektronsko opravljene storitve, še zlasti tiste iz [Priloge II Direktive 2006/112/ES](#), lahko dobijo za namene teh transakcij elektronsko potrditev veljavnosti identifikacijske številke za DDV katere koli določene osebe ter ustrezno ime in naslov. Te informacije morajo ustrezati podatkom iz člena 17. Podrobne informacije o delovanju sistema VIES in pogojih objave podatkov s strani držav članic Unije so objavljene na [spletnih straneh Evropske komisije](#).

[ZDDV-1](#) določa, da se pri fizični osebi v obdavčljiv promet všteva obdavčljiv promet, ki ga fizična oseba dosega iz naslova opravljanja neodvisne gospodarske dejavnosti (kot samostojni podjetnik, zasebnik oziroma fizična oseba). Zato je FURS tudi zagotovil informacijsko podporo tako, da se vse fizične osebe, ki opravljajo dejavnost (samostojne podjetnike, kulturnike, športnike, odvetnike...), identificira za namene DDV kot fizične osebe. Namen uveljavitve je natančna določitev obdavčljivega prometa za davčne zavezance, fizične osebe, ki opravljajo neodvisne ekonomske dejavnosti v različnih organizacijskih oblikah. Ne glede na organizacijsko obliko, v kateri fizična oseba opravlja določeno ekonomsko dejavnost (s.p., notar, športnik, kulturnik, kmet po dejanskih prihodkih...), se torej za namene določanja obdavčljivega prometa seštevajo vsi dohodki iz ekonomskih dejavnosti davčnega zavezanca.

Pred spremembo 94. člena [ZDDV-1](#) se dohodki, ki jih je davčni zavezanec prejel kot s.p., niso seštevili z ostalimi dohodki, ki jih je prejel kot fizična oseba (npr. avtorski honorar dosežen v neodvisnem razmerju, izkoriščanje premoženja...). Tako sedaj velja, da je davčni zavezanec, ki je presegel prag za vstop v sistem DDV kot s. p., identificiran za namene DDV tudi za ostale ekonomske dejavnosti, ki jih opravlja v neodvisnem razmerju kot fizična oseba. To pomeni, da mora davčni zavezanec obračunavati in plačevati DDV od vseh transakcij, ki jih neodvisno opravlja v okviru ekonomske dejavnosti, razen če niso v skladu z [ZDDV-1](#) oproščene plačila DDV.

Ta sprememba za navedene davčne zavezance pomeni tudi administrativno razbremenitev oziroma poenostavitev, saj jim s tem, ko so identificirani za namene DDV za opravljanje vseh njihovih ekonomskih dejavnosti, ni treba vlagati ponovnih zahtevkov za identifikacijo.

Davčni zavezanec – fizična oseba na izdanih računih navede davčno številko, pod katero je identificirana za namene DDV, navede pa tudi firmo in sedež registrirane dejavnosti.

Seveda pa mora vsak davčni zavezanec v svojem knjigovodstvu zagotavljati dovolj podrobne

podatke, ki omogočajo pravilno in pravočasno obračunavanje DDV in nadzor davčnega organa, kot to določa 85. člen [ZDDV-1](#). Navedeno pomeni, da je davčni zavezanec, ki opravlja več registriranih dejavnosti, dolžan voditi poslovne knjige ločeno po posameznih dejavnostih.

Če davčni zavezanec za namene svojega poslovanja potrebuje tudi potrdilo o identifikaciji za DDV, v katerem so navedene registrirane dejavnosti, davčni organ na vlogo davčnega zavezanca izda potrdilo o identifikaciji za namene DDV z navedbo imena in priimka ter stalnega prebivališča fizične osebe ter navedbo vseh dejavnosti (ter naslovov teh dejavnosti), ki so registrirane pri posameznem registracijskem organu.

Ker je na podlagi navedenega davčni zavezanec fizična oseba, ki opravlja katero koli ekonomsko dejavnost (ne glede na statusno obliko), FURS v sistem VIES za fizične osebe, ki so identificirane za namene DDV po uveljavitvi ZDDV-1E, pošilja kot naslov davčnega zavezanca naslov njegovega stalnega prebivališča.

Vprašanje 8: Ali so na Seznamu davčnih zavezancev, ki jim je prenehala identifikacija za namene DDV po uradni dolžnosti, navedena tako podjetja, ki ne obstajajo več oziroma so šla v likvidacijo, kot tudi podjetja, ki sicer še poslujejo, vendar jim je prenehala identifikacija za namene DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Na [Seznamu davčnih zavezancev](#), katerim je bila preklicana identifikacija za DDV po uradni dolžnosti, ki je objavljen na spletni strani FURS, so objavljeni le zavezanci, ki niso izpolnili svojih zakonskih obveznosti glede obveščanja FURS o prenehanju poslovanja ali glede predlaganja obračunov DDV.

Navedeno pomeni, da na prej omenjenem seznamu niso navedeni davčni zavezanci, za katere je davčni organ odločil o prenehanju identifikacije za namene DDV na podlagi njihovega zahtevka.

Podrobneje

Davčni organ odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV po prejemu zahtevka davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, za prenehanje identifikacije za namene DDV oziroma po uradni dolžnosti, če ugotovi, da ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV.

Davčni organ lahko odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV, če davčni zavezanec preneha opravljati dejavnost in o tem ne obvesti davčnega organa oziroma, če ni predložil obračuna DDV v zadnjih 6 mesecih.

Davčni organ lahko odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji, če ta davčni zavezanec preneha opravljati dejavnost in o tem ne obvesti davčnega organa oziroma, če ni predložil obračuna DDV v zadnjih 3 mesecih.

Iz navedenega izhaja, da so na Seznamu davčnih zavezancev, katerim je bila preklicana identifikacija za DDV po uradni dolžnosti po prvem odstavku 80. člena [ZDDV-1](#), ki je objavljen na spletni strani FURS, objavljeni le zavezanci, ki niso izpolnili svojih zakonskih obveznosti glede obveščanja FURS o prenehanju poslovanja ali glede predlaganja obračunov DDV.

Na prej omenjenem seznamu pa niso navedeni davčni zavezanci, za katere je davčni organ odločil o prenehanju identifikacije za namene DDV na podlagi njihovega zahtevka. Tudi v primerih, ko AJ PES izbriše samostojnega podjetnika iz Poslovnega registra Republike Slovenije

na podlagi prijave za izbris samostojnega podjetnika, podane preko E-VEM vstopne točke, se to šteje kot zahteva samostojnega podjetnika za prenehanje identifikacije za DDV.

Vprašanje 9: Ali se mora mali davčni zavezanec zaradi prejema storitev, ki so obdavčene po splošnem pravilu, identificirati za namene DDV, če storitve prejme od zavezanca s sedežem izven Unije? Ali, če prejme storitve od malega davčnega zavezanca s sedežem izven Slovenije? Ali, če prejme storitve, ki so oproščene plačila DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Mali davčni zavezanec, ki prejme storitve iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je plačnik DDV in se mora identificirati za namene DDV.

Obveznost obračuna DDV se nanaša tudi na malega davčnega zavezanca, ki prejme storitve iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), če te storitve opravi mali davčni zavezanec iz druge države članice ali davčni zavezanec s sedežem izven Unije.

Malemu davčnemu zavezancu, ki ni identificiran za namene DDV, prejme pa storitve, ki so po določbah [ZDDV-1](#) oproščene plačila DDV, se ni treba identificirati za namene DDV.

Podrobneje

Na podlagi četrtega odstavka 78. člena [ZDDV-1](#) se mora vsak davčni zavezanec (tudi mali davčni zavezanec iz prvega in drugega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#)), ki ima sedež v Sloveniji in opravlja storitve na ozemlju druge države članice, za katere je plačnik DDV v skladu s 196. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) izključno prejemnik storitev in vsak davčni zavezanec, za katerega se na ozemlju Republike Slovenije opravijo storitve, za katere je v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena dolžan plačati DDV, predložiti pristojnemu davčnemu organu zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV.

V skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena [ZDDV-1](#) je plačnik DDV vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji.

Mali davčni zavezanec, ki prejme storitve iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, je tako plačnik DDV in se mora zato identificirati za namene DDV.

Obveznost obračuna DDV se nanaša tudi na malega davčnega zavezanca, ki prejme storitve iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), ko te storitve opravi mali davčni zavezanec iz druge države članice ali davčni zavezanec, s sedežem izven Unije. [ZDDV-1](#) v 90. členu določa obveznost predložitve rekapitulacijskega poročila. Določba je povzeta po 262. členu [Direktive Sveta 2006/112/ES](#), ki v c) točki določa, da mora vsak davčni zavezanec, identificiran za DDV, davčnemu organu predložiti rekapitulacijsko poročilo o davčnih zavezancih in pravnih osebah, ki niso davčni zavezanci, so pa identificirane za DDV, katerim je opravil storitve, ki niso storitve, ki bi bile oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere je prejemnik storitev dolžan plačati DDV v skladu s 196. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#).

Iz navedene določbe Direktive je razvidno, da davčni zavezanec, ki je opravil storitve, v svoji državi ne poroča o storitvah, ki bi bile oproščene plačila DDV v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva.

Davčnemu zavezancu, ki ni identificiran za namene DDV, opravlja pa le oproščene dobave blaga ali storitev, se tako ni treba identificirati za namene DDV, kadar prejme storitve, ki so v skladu z določbami [ZDDV-1](#) oproščene plačila DDV.

Vprašanje 10: Javna uprava in obračun DDV od prejetih storitev prevajanja, ki jih opravi davčni zavezanec iz druge države. (28. 1. 2016)

Odgovor

Če je prejemnik storitve prevajanja, ki jo opravi davčni zavezanec iz druge države, ministrstvo, ki je identificirano za namene DDV, ali pa katerikoli drug proračunski uporabnik, ki je identificiran za namene DDV, je davčni zavezanec kot prejemnik storitve prevajanja dolžan obračunati in plačati DDV.

Če ministrstvo kot prejemnik storitve prevajanja ni davčni zavezanec, identificiran za namene DDV (tudi ni identificiran za DDV kot pridobitelj blaga), pa se za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev ne šteje za davčnega zavezanca. V tem primeru se mu zaradi tako prejete storitve tudi ni treba identificirati za DDV in nima obveznosti za plačilo DDV, saj mora DDV plačati izvajalec storitve v državi, kjer se šteje, da je kraj opravljanja storitve.

Podrobneje

Za storitve prevajanja, ki jih davčnemu zavezancu, identificiranemu za namene DDV v Sloveniji, opravi davčni zavezanec iz druge države, se za določitev kraja opravljanja storitve uporabi splošno pravilo iz 25. člena [ZDDV-1](#). V takem primeru se kraj opravljanja storitve na podlagi prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#) (44. člena Direktive Sveta 2006/112/ES) določi po sedežu prejemnika, zato izvajalec storitve (iz druge države članice) na računu ne obračuna DDV in navede klavzulo »Reverse Charge«, prejemnik storitve pa je oseba, ki mora obračunati in plačati DDV (3. točka prvega odstavka 76. člena [ZDDV-1](#)).

Glede navedbe davčnega zavezanca, da večina proračunskih uporabnikov ni identificiranih za namene DDV, saj se v skladu s peto točko 5. člena [ZDDV-1](#) pri opravljanju dejavnosti organov oblasti ne štejejo za davčne zavezance, želimo opozoriti, da bi se za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev le ti šteli za davčnega zavezanca tudi, če bi bili identificirani za namene DDV kot pridobitelji blaga (če je skupna vrednost pridobitev blaga v tekočem in preteklem koledarskem letu preseгла 10.000 evrov).

Če ministrstvo kot prejemnik storitve prevajanja ni davčni zavezanec, identificiran za namene DDV (tudi ni identificiran za DDV kot pridobitelj blaga), se za namene uporabe pravil o kraju opravljanja storitev ne šteje za davčnega zavezanca. V takem primeru se kraj opravljanja storitve prevajanja določi v skladu z drugim odstavkom 25. člena [ZDDV-1](#) (45. člena [Direktive Sveta 2006/112/ES](#)) po sedežu izvajalca storitve, zato izvajalec storitve (če je davčni zavezanec za DDV v svoji državi) na računu obračuna DDV. V takem primeru se ministrstvu (ni davčni zavezanec za DDV) samo zaradi tako prejete storitve iz EU ni treba identificirati za DDV in nima obveznosti za plačilo DDV, saj mora DDV plačati izvajalec storitve v državi, kjer se šteje, da je kraj opravljanja storitve.

Pri tem je treba upoštevati, da izvajalec storitve obračuna DDV, če dokaže, da mu prejemnik storitve iz druge države članice ni sporočil identifikacijske številke, oziroma izvajalca ni seznanil, da je zaprosil za identifikacijsko številko za DDV. V tem primeru lahko izvajalec storitve šteje, da prejemnik iz druge države članice nima statusa davčnega zavezanca. Več glede tega, kdaj izvajalec storitve lahko šteje, da ima prejemnik storitve status davčnega zavezanca, ali pa tega statusa nima, je navedeno v [Izvedbeni uredbi sveta \(EU\) št. 282/2011](#).

Če izvajalec storitve kljub obvestilu ministrstva o njegovem statusu prejemnika storitve kot davčnega zavezanca/nezavezanca ne izstavi računa v skladu z zgoraj navedenim, prejemnik računa lahko zahteva ustrezen popravek računa.

Vprašanje 11: Prejete subvencije in obveznost identifikacije za namene DDV. (28. 1. 2016)

Podjetje ima letno 19.000 evrov prihodkov. Ker bo preko Zavoda za zaposlovanje zaposlilo osebo, ki je bila prijavljena na Zavodu za zaposlovanje, bodo prejeli subvencijo v višini 8.000 evrov.

Odgovor

V konkretnem primeru sodi prejeta subvencija s strani Zavoda za zaposlovanje med neobdavčljiv promet, ker prejeti znesek ne predstavlja plačila za opravljeno dobavo blaga ali storitev. Zneska prejete subvencije podjetju ni treba upoštevati pri izračunavanju mejnega zneska obdavčljivega prometa.

Podrobneje

V skladu z drugim odstavkom 78. člena [ZDDV-1](#) se obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV ne nanaša na davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena tega zakona, ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo dosegel oziroma presešel prometa v znesku 50.000 evrov in davčnega zavezanca iz drugega odstavka 94. člena tega zakona.

V skladu s prvim odstavkom 94. člena [ZDDV-1](#) je davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presešel oziroma ni verjetno, da bo presešel 50.000 evrov obdavčljivega prometa. Sedmi odstavek 94. člena [ZDDV-1](#) določa, da obdavčljivi promet iz prvega odstavka tega člena obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

Program Zaposli me je javni razpis za spodbujanje težje zaposljivih brezposelnih oseb. Subvencija se izplača delodajalcem, ki so izbrani na javnem razpisu, v enkratnem znesku, po zaposlitvi brezposelne osebe iz ciljne skupine razpisa za polni delovni čas.

Subvencije, ki niso neposredno povezane s ceno blaga ali storitve, ne le da niso del davčne osnove, ampak predstavljajo neobdavčljiv promet, saj se take subvencije razumejo kot prejemki, ki jih ni mogoče šteti za plačilo opravljene dobave blaga ali storitev. Tako tudi subvencija, prejeta od Zavoda za zaposlovanje v programu Zaposli me, predstavlja neobdavčljiv promet.

Če v obdobju zadnjih 12 mesecev podjetje ni presešlo oziroma ni verjetno, da bo presešlo znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa, je oproščeno obračunavanja DDV in mu ni treba predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV.

Vprašanje 12: Ali se je fizična oseba dolžna identificirati za namene DDV, čeprav je dohodek dosegla z enkratnim poslom? (28. 1. 2016)

Odgovor

Glede na to, da je zavezanec za namene DDV oseba, ki opravlja ekonomsko dejavnost, posameznik zaradi enkratnega posla ne more biti opredeljen kot zavezanec za DDV.

Podrobneje

[ZDDV-1](#) v 5. členu določa, da je davčni zavezanec po 5. členu [ZDDV-1](#) vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti. Ekonomska dejavnost obsega vsako proizvodno, predelovalno, trgovsko in storitveno dejavnost, vključno z rudarsko, kmetijsko in poklicno dejavnostjo. Ekonomska dejavnost obsega tudi izkoriščanje premoženja in premoženjskih pravic, če je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.

Namen splošne določbe je iz pojma »davčni zavezanec« izločiti osebe, ki sicer priložnostno opravijo promet blaga ali storitev, ki bi se lahko štel za obdavčljiv promet v smislu DDV in ni del trajne, ponavljajoče dejavnosti.

Določba prvega in drugega odstavka 5. člena [ZDDV-1](#) je povzeta in usklajena s prvim odstavkom 9. člena [Direktive Sveta 2006/112/ES](#), pri čemer pa navedena predpisa ne navajata kriterijev za ločevanje med trajno dejavnostjo in občasnim, priložnostnim prometom blaga ali storitev.

Določba prvega odstavka 12. člena [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) daje državam članicam možnost, da lahko za davčnega zavezanca štejejo tudi osebo, ki občasno opravi transakcijo v zvezi z zgoraj navedenimi dejavnostmi. Navedena opcija ni prenesena v naš [ZDDV-1](#), kar pomeni, da se v skladu z našo zakonodajo pri presoji, ali se določeno osebo lahko obravnava kot davčnega zavezanca, ne moremo sklicevati na kriterij »občasnosti«. Iz navedenega izhaja, da osebe, ki opravlja dejavnost le občasno, na podlagi določb [ZDDV-1](#) ne moremo šteti za davčnega zavezanca.

Tudi Sodišče Evropske Unije (v nadaljevanju SEU) ni oblikovalo kriterijev, na osnovi katerih bi lahko presojali posamezno dejavnost za namene DDV. SEU se je v svojih sodbah glede tega vprašanja opredelilo, da je presojanje ali se določena dejavnost opravlja zaradi doseganja trajnega dohodka ali zgolj kot občasna transakcija v pristojnosti nacionalnih sodišč, kar je razvidno tudi iz primera sodbe Renate Enkler, C-230/94. SEU je v tem primeru odgovarjalo na vprašanja, kdaj se oddajanje opredmetenih stvari (avtodoma) šteje za opravljanje dejavnosti v smislu prvega stavka drugega odstavka 4. člena Šeste direktive oziroma za izkoriščanje premoženja v stvareh, z namenom trajnega doseganja dohodka, v smislu drugega stavka drugega odstavka 4. člena Šeste direktive. Pri presoji, ali gre v konkretnem primeru za opravljanje dejavnosti zaradi trajnega doseganja dohodka, pa mora nacionalno sodišče upoštevati vse relevantne okoliščine posameznega primera.

Poleg presoje, ali oseba v konkretnem primeru opravlja dejavnost, ali ne, je v zvezi z določitvijo zavezanosti za namene DDV in obvezno identifikacijo za namene DDV, pomemben znesek opravljenega prometa. Na podlagi prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) je namreč davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa.

Glede na to, da je zavezanec za namene DDV oseba, ki opravlja ekonomsko dejavnost, posameznik zaradi enkratnega posla ne more biti opredeljen kot zavezanec za DDV. Fizična oseba, ki je prodala eno umetniško sliko v znesku nad 50.000 evrov torej ni zavezanec za namene DDV. Vendar pa je za odločitev, ali določena oseba opravlja dejavnost s tem, ko prodaja slike, treba poznati vse okoliščine primera, saj samo podatek, da je fizična oseba v letu 2014 prodala le eno sliko, še ne pomeni, da ne opravlja dejavnosti. Pomemben je tudi podatek, ali je ta oseba v prejšnjih letih oziroma v letu 2015 morebiti prodajala slike.

Vprašanje 13: Katere transakcije se štejejo za transakcije z nepremičninami, kot jih določa tretja alineja sedmega odstavka 94. člena ZDDV-1? (28. 1. 2016)

Odgovor

Transakcije z nepremičninami pomenijo dobave nepremičnin in druge storitve, neposredno povezane z nepremičninami, kot je na primer dajanje nepremičnin v zakup ali najem.

Podrobneje

Na podlagi določbe tretje alineje sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) se za ugotavljanje praga 50.000 evrov obdavčljivega prometa, ki je oproščen plačila DDV, med drugim upošteva tudi znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

Transakcije z nepremičninami iz 3. alineje sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) s tem zakonom in Pravilnikom o izvajanju Zakona o davku na dodano vrednost niso bolj podrobno določene.

Vendar pa nepremičnine predstavljajo blago in dobava nepremičnin je na podlagi 1. točke prvega odstavka 3. člena [ZDDV-1](#) predmet DDV kot samostojna transakcija, medtem ko so vse ostale transakcije z nepremičninami, ki ne predstavljajo dobave nepremičnin, predmet DDV v okviru opravljanja storitev iz 3. točke prvega odstavka tega člena. ZDDV-1 torej že z določitvijo predmeta obdavčitve loči pojem transakcij, ki so predmet DDV, na dobavo nepremičnin in opravljanje storitev v zvezi s temi nepremičninami.

Z upoštevanjem te razlage je mogoče ugotoviti, da transakcije z nepremičninami predstavljajo širši pojem, ki vsebuje tako dobavo (prodaja ali finančni lizing) nepremičnin kot tudi opravljanje storitev v zvezi z nepremičninami (dajanje v zakup ali najem).

Za določitev obdavčljivega prometa 50.000 evrov iz prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) je treba v skladu s tretjo alinejo sedmega odstavka tega člena [ZDDV-1](#) zato upoštevati tako dobave nepremičnin kot tudi dajanje nepremičnin v zakup ali najem.

Vprašanje 14: Ali se med obdavčljiv promet za vstop v sistem DDV šteje razlika v ceni med nabavno in prodajno vrednostjo rabljenega vozila ali prodajna vrednost rabljenega vozila? (28. 1. 2016)

Odgovor

V znesek obdavčljivih dobav blaga, kot ga določa 94. člen [ZDDV-1](#), se všteva celotna prodajna vrednost rabljenih vozil.

Podrobneje

Mali davčni zavezanci (davčni zavezanci, ki niso identificirani za namene DDV) so oproščeni obračunavanja DDV. Pri obračunavanju DDV od dosežene razlike v ceni gre za posebno ureditev, ki predstavlja odstopanje od splošne ureditve sistema DDV. Ker gre za posebno ureditev v okviru sistema DDV, jo lahko uporabljajo samo obdavčljivi preprodajalci v okviru sistema DDV, torej davčni zavezanci, identificirani za namene DDV. Iz navedenega izhaja, da se v obdavčljivi promet za vstop v sistem DDV pri preprodajalcih rabljenih vozil šteje celotna prodajna vrednost rabljenih vozil.

Vprašanje 15: Ali se bo moral s.p., ki se ukvarja s prodajo spominkov za zbiratelje na daljavo preko avkcijskih hiš identificirati za DDV, če bo presegel promet 50.000 evrov? (28. 1. 2016)

Odgovor

Davčni zavezanec se bo moral identificirati za namene DDV, če bo z dobavami blaga na daljavo, za katere je kraj obdavčitve Slovenija in z izvozom blaga presešel 50.000 evrov obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih.

Podrobneje

Pogoje za določitev kraja dobave blaga s prevozom opredeljuje [Direktiva Sveta 2006/112/ES](#) v 32. do 34. členu, v [ZDDV-1](#) pa so povzeti v 20. členu. V skladu s tretjim odstavkom 20. člena [ZDDV-1](#) je pri prodaji blaga na daljavo kraj dobave kraj, kjer se pošiljanje ali prevoz kupcu konča, če vrednost opravljenih dobav v isto državo članico preseže prag, ki ga določi posamezna država članica. Dokler ta prag v posamezni državi članici ni presežen, je kraj obdavčitve v državi članici, kjer se začne pošiljanje ali prevoz blaga. Pravila, ki se nanašajo na kraj opravljene prodaje blaga na daljavo, določena v tretjem do enajstem odstavku 20. člena [ZDDV-1](#), se uporabljajo za tuja podjetja, ki na daljavo iz drugih držav članic prodajajo blago v Sloveniji.

Slovenski davčni zavezanci, ki iz Slovenije na daljavo prodajo blago v druge države članice, pa morajo upoštevati pravila o prodaji blaga na daljavo, ki jih določajo predpisi tistih držav članic, v katere dobavljajo. Če slovenski davčni zavezanec dobavlja blago v več različnih držav članic, mora za vsako državo posebej upoštevati ta pravila.

Pravila o kraju obdavčitve pri prodaji blaga, ki se opravi na daljavo, se torej upoštevajo v primerih, ko končni potrošniki kupujejo blago neposredno od prodajalcev iz drugih držav članic z naročili po internetu, prek TV, po telefonu, katalogih ipd., blago pa jim odpošlje ali odpelje dobavitelj ali druga oseba za njegov račun iz Slovenije v drugo državo članico.

Pri prodaji blaga na daljavo gre za dobave, pri katerih blago odpošlje ali odpelje prodajalec ali druga oseba za njegov račun iz ene države članice, kupec pa prevzame blago v drugi državi članici, odgovornost za prevoz, zavarovanje in izvedbo transakcij pa nosi prodajalec vse dotlej, dokler ni blago dostavljeno končnemu potrošniku v namembni državi članici. Ta posebna ureditev velja le za dobave končnim potrošnikom, katerih nakupi niso po kakšni drugi posebni ureditvi že obdavčeni v namembni državi članici. Tako se pravila o kraju obdavčitve, ki se nanašajo na prodajo blaga na daljavo, ne uporabljajo za dobave rabljenega blaga, umetniških predmetov, zbirk in starin, ki so predmet DDV v skladu s posebno ureditvijo, po kateri se obdavčuje razlika v ceni, ki jo doseže prodajalec tega blaga. V teh primerih je kraj obdavčitve država članica, v kateri je opravljena taka dobava.

Z namenom odprave čezmernih stroškov, ki bi jih imela manjša podjetja z uporabo pravil, ki opredeljujejo kraj opravljene prodaje blaga na daljavo, so države članice predpisale letni znesek prometa (limit), ki ga mora doseči posamezni dobavitelj blaga v določeni državi članici, nad katerim se uporablja načelo obdavčitve po namembni državi članici. Dokler limit v določeni državi članici ni dosežen, prodajalec obračunava DDV po pravilih svoje države za vse prodaje na daljavo, ki jih opravi v določeno državo članico. Pri tem je treba upoštevati, da je mogoče tudi, da namembna država članica omogoči davčnemu zavezancu, ki dosega promet, nižji od zneska, ki ga je predpisala, da je obdavčen v namembni državi članici. V tem primeru pa je kraj dobave pri prodaji blaga na daljavo v namembni državi članici, čeprav v tej državi še ni dosežen limit. Glede te možnosti se mora davčni zavezanec pozanimati v državi članici.

Avkcijska prodaja je javna prodaja blaga ali storitev kupcu, ki ponudi najvišjo ceno. Iz vaših pojasnil izhaja, da gre za avkcijsko prodajo po internetu.

V primeru prodaje blaga v tretje države (ZDA) gre za oproščen izvoz blaga po prvem odstavku 52. člena [ZDDV-1](#), po katerem je plačila DDV oproščena dobava blaga, ki ga iz Slovenije odpošlje ali odpelje v namembni kraj zunaj Unije prodajalec ali druga oseba za njegov račun. V zvezi z izvozom blaga po pošti so na spletni strani Finančne uprave Republike Slovenije objavljena obširnejša pojasnila, dostopna na povezavi:

http://www.fu.gov.si/carina/podrocja/postni_promet/

Po prvem odstavku 94. člena [ZDDV-1](#) je davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa.

V skladu s sedmim odstavkom 94. člena [ZDDV-1](#) obdavčljivi promet iz prvega odstavka tega člena obsega naslednje zneske, brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

V skladu z 78. členom [ZDDV-1](#) mora vsaka oseba davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti. Obveznost predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV pa se ne nanaša na davčnega zavezanca iz prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#), ki utemeljeno pričakuje, da v obdobju 12 mesecev ne bo presegel prometa v znesku 50.000 evrov.

Iz navedenega izhaja, da se v limit 50.000 evrov obdavčljivega prometa iz prvega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) šteje vrednost prodaje blaga na daljavo končnim kupcem v druge države članice prek interneta, razen če je davčni zavezanec s to prodajo presegel vrednostni limit, določen v namembni državi članici in se je zato identificiral za namene DDV v tej državi ali če se je v tej državi članici prostovoljno identificiral za namene DDV. Če je davčni zavezanec v namembni državi članici identificiran za namene DDV, prodaja blaga na daljavo v to namembno državo članico ni predmet DDV v Sloveniji. V limit 50.000 evrov obdavčljivega prometa se šteje tudi izvoz blaga v tretje države (ZDA), ki je oproščen plačila DDV po 52. členu [ZDDV-1](#).

Davčni zavezanec se bo moral identificirati za namene DDV, če bo z dobavami blaga na daljavo, za katere je kraj obdavčitve Slovenija, in z izvozom blaga presegel 50.000 evrov obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih.

Vprašanje 16: Kakšna je davčna obveznost davčnega zavezanca iz druge države članice zaradi brezplačne uporabe orodja pri davčnem zavezancu v Sloveniji? (28. 1. 2016)

Tujec je od davčnega zavezanca v Sloveniji kupil v Sloveniji izdelano orodje, ki je bilo po nakupu dano dobavitelju v brezplačno uporabo oziroma izposojajo. Ob nakupu orodja je dobavitelj na računu za orodje obračunal slovenski DDV. Slovenski dobavitelj orodja (prodajalec) je v svoji drugi proizvodni enoti za tujca (kupca orodja) določeno obdobje izdeloval serijske gotove izdelke, ki jih je tujcu dobavljal za plačilo z računom in s tem opravljal oproščeno dobavo blaga v skladu s 46. členom [ZDDV-1](#). Tujec je vložil zahtevek za vračilo DDV. Davčni organ je vračilo DDV zavrnil, ker naj bi moral tujec pridobiti identifikacijsko številko za namene DDV v Sloveniji ter izpolniti ostale davčne obveznosti glede predložitve obračuna DDV in RP-O.

Predpostavljamo, da je tujec identificiran za namene DDV v drugi državi članici in da dobavitelj v svojem imenu za svoj račun dobavi gotove izdelke tujcu v drugo državo članico.

Odgovor

Če tuji davčni zavezanec na ozemlju Slovenije da orodje, ki ga je kupil v Sloveniji z obračunanim DDV, v uporabo oziroma izposoje drugemu davčnemu zavezancu za plačilo, se za kraj opravljanja storitve uporabi splošno pravilo po prvem odstavku 25. člena [ZDDV-1](#), po katerem je kraj opravljanja storitve kraj, kjer ima prejemnik storitve sedež svoje dejavnosti oziroma stalno poslovno enoto, če so te storitve opravljene stalni poslovni enoti. Zaradi opravljanja storitev iz prvega odstavka 25. člena [ZDDV-1](#), za katere je plačnik DDV izključno prejemnik storitev (v skladu s 196. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#)), se tujcu ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji.

Če tuji davčni zavezanec na ozemlju Slovenije da orodje, ki ga je kupil v Sloveniji od dobavitelja z obračunanim DDV, dobavitelju v brezplačno uporabo oziroma izposoje z namenom, da le ta z orodjem zanj izdelava serijske gotove izdelke, s tem tujec na ozemlju Slovenije ne opravi storitve za plačilo ob pogoju, da tujec to opravi za namene opravljanja svoje dejavnosti (tudi če dejavnost opravlja v drugi državi članici). Iz naslova te transakcije se tujcu ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji. Pri tem pa je treba upoštevati, da se mora po določbah [ZDDV-1](#) presojati tudi vsaka naslednja dobava blaga ali storitve, ki jo tuji davčni zavezanec opravi v Sloveniji.

Tuji davčni zavezanec se mora identificirati za namene DDV v Sloveniji, če opravi druge storitve, za katere se kraj opravljanja storitev določa po posebnih pravilih, če bi bil kraj storitev Slovenija.

Tuji davčni zavezanec se mora identificirati za namene DDV v Sloveniji tudi v primeru, ko v Sloveniji opravi dobavo blaga, za katero bi se štelo, da je dobavljeno v Sloveniji. Tako se mora tuji davčni zavezanec identificirati za namene DDV v Sloveniji tudi, če opravi dobavo blaga (npr. orodja ali gotovih izdelkov) v drugo državo članico v obliki prenosa blaga, ki je del njegovih poslovnih sredstev, po 9. členu [ZDDV-1](#), ne glede na to, da gre za oproščeno dobavo blaga po 46. členu [ZDDV-1](#). O tej dobavi mora poročati v rekapitulacijskem poročilu.

Podrobneje

Po določbi prvega odstavka 3. člena [ZDDV-1](#) so predmet DDV tudi dobave blaga in opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi v okviru opravljanja svoje dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo.

Dobava blaga v skladu z določbo prvega odstavka 6. člena [ZDDV-1](#) pomeni prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik. Kraj dobave blaga, ki se ne prevaža ali ne odpošilja, je v skladu z 19. členom [ZDDV-1](#) kraj, kjer se blago nahaja, ko se opravi dobava blaga. Če se blago odpošilja ali prevaža, je kraj dobave blaga na podlagi določbe 20. člena [ZDDV-1](#) kraj, kjer se odpošiljanje ali prevoz blaga prične.

Po določbi 14. člena [ZDDV-1](#) opravljanje storitev pomeni vsako transakcijo, ki ni dobava blaga. Nadalje [ZDDV-1](#) v 15. členu določa, da se za opravljanje storitev za plačilo šteje tudi opravljanje storitev, ki jih davčni zavezanec opravi brezplačno za svoje zasebne namene ali za zasebne namene njegovih zaposlenih ali za druge namene kot za namene opravljanja njegove dejavnosti.

Za pravilno določitev kraja opravljanja storitve je treba ugotoviti, ali gre za storitev, za katero se kraj opravljanja storitev določa po posebnem pravilu, ali pa se kraj opravljanja storitve določi po splošnem pravilu. Splošno pravilo za določanje kraja opravljanja storitev po 25. členu [ZDDV-1](#)

se uporabi v vseh tistih primerih, ko za določeno storitev ni predpisano katero od posebnih pravil, ki so določena v 26. do 30. e členu [ZDDV-1](#). Če je storitev opravljena davčnemu zavezancu iz druge države in gre za storitev, za katero se kraj opravljanja storitve določi v skladu s prvim odstavkom 25. člena [ZDDV-1](#) v drugi državi članici ali tretji državi, je plačnik DDV v skladu s 196. členom [Direktive Sveta 2006/112/ES](#) izključno prejemnik storitev. V tem primeru se izvajalcu storitve v državi prejemnika storitve ni treba identificirati.

Če gre za prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, v drugo državo članico je treba upoštevati določbo 9. člena [ZDDV-1](#) v povezavi s 46. členom tega zakona. Po določbi prvega odstavka 9. člena [ZDDV-1](#) se za dobavo blaga, opravljeno za plačilo, šteje tudi prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, ki ga opravi davčni zavezanec v drugo državo članico. Nadalje [ZDDV-1](#) v drugem odstavku tega člena določa, da se šteje, da je bil opravljen prenos blaga v drugo državo članico v skladu s prvim odstavkom tega člena, če davčni zavezanec ali druga oseba za njegov račun, odpošlje ali odpelje blago v drugo državo članico za namene svojega podjetja, razen za namene določenih navedenih transakcij.

Določba 9. člena [ZDDV-1](#) definira, kako se obravnava prenos blaga iz Slovenije v drugo državo članico. Načeloma gre za dobavo blaga v drugo državo članico, ki je obdavčljiva dobava po [ZDDV-1](#), določa pa tudi transakcije, ki jih je treba upoštevati kot obdavčljive pri odpošiljanju v druge države članice. Z določbo 9. člena [ZDDV-1](#) se izenačuje prenos blaga, ki je del poslovnih sredstev davčnega zavezanca, z dobavami blaga znotraj Unije. Brez te določbe tovrstni prenosi blaga v drugo državo članico ne bi imeli za posledico pridobitve blaga znotraj Unije v tej drugi državi članici (kamor je bilo blago odposlano ali odpeljano). V tem primeru ne moremo govoriti, da je bila opravljena prava dobava blaga, saj ne pride do prenosa pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi, kot da bi bil prejemnik lastnik v smislu 6. člena [ZDDV-1](#), niti ni bila opravljena prava pridobitev blaga, saj ne pride do pridobitve pravice do razpolaganja na premočninah, kot da bi bil pridobitelj lastnik. Posledica fiktivne dobave blaga znotraj Unije je prav tako fiktivna pridobitev blaga znotraj Unije od istega davčnega zavezanca, ki opravi prenos blaga pod identifikacijsko številko za DDV države članice, iz katere odpošlje blago, pridobitev blaga pa opravi pod identifikacijsko številko za DDV države članice, kamor je blago odposlal. Posledica obravnavanja prenosa blaga v drugo državo članico kot dobave blaga je tako pridobitev blaga v drugi državi članici. Definicija prenosa blaga napotuje na pošiljanje blaga z ozemlja Slovenije, vendar v drugo državo članico (ne pa tudi v tretje države ali na tretja ozemlja). Iz fiktivnih dobav blaga, ki jih opravi davčni zavezanec v drugo državo članico, so izključeni tisti prenosi blaga v drugo državo članico, ki so opredeljeni v točkah od a) do h) drugega odstavka 9. člena [ZDDV-1](#).

Na podlagi prvega odstavka 46. člena [ZDDV-1](#) so plačila DDV oproščene dobave blaga, ki ga odpošlje ali odpelje prodajalec ali oseba, ki pridobi blago, ali druga oseba za njen račun z ozemlja Slovenije v drugo državo članico, če se opravijo drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, ki delujeta kot taka v tej drugi državi članici.

V skladu s četrtem odstavkom 46. člena [ZDDV-1](#) so plačila DDV oproščene dobave blaga v obliki prenosa blaga v smislu 9. člena tega zakona v drugo državo članico, za katere bi se priznavale oprostitev v skladu s 1. do 3. točko tega člena, če bi bile opravljene za račun drugega davčnega zavezanca.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, ampak v drugi državi članici, ima pravico do vračila DDV, zaračunanega za blago, ki so mu ga dobavili ali za storitve, ki so jih zanj opravili drugi davčni zavezanci v Sloveniji ali za uvoz blaga v Slovenijo, če izpolnjuje pogoje, določene s 74. členom [ZDDV-1](#).

V skladu z 78. členom [ZDDV-1](#) mora vsaka oseba davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

V skladu z drugim odstavkom 131. člena [Pravilnika o izvajanju ZDDV-1](#), če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, opravi obdavčeno dobavo blaga oziroma storitev v Sloveniji, predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke najpozneje 15 dni, preden bo opravil obdavčljive dobavo.

Vprašanje 17: Ali se je davčni zavezanec, ki opravlja delo zavarovalnega zastopnika in storitev reklamiranja na vozilu, v skladu z DDV zakonodajo dolžan identificirati za namene DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Ker davčni zavezanec poleg plačila DDV oproščenih transakcij opravlja tudi z DDV obdavčene transakcije, velja, da se je dolžan identificirati za namene DDV, če je verjetno, da bo vrednost obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih preseгла znesek 50.000 evrov.

Podrobneje

Davčni zavezanec se mora identificirati za namene DDV, če v skladu s prvim odstavkom 94. člena [ZDDV-1](#) v obdobju zadnjih 12 mesecev preseže oziroma je verjetno, da bo presegl znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa. Zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV mora predložiti najpozneje v mesecu, v katerem je verjetno, da bo vrednost obdavčljivega prometa preseгла predpisani znesek (tretji odstavek 130. člena [Pravilnika o izvajanju ZDDV-1](#)).

Na podlagi določbe sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) se za ugotavljanje praga 50.000 evrov obdavčljivega prometa, ki je oproščen plačila DDV, upošteva:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

Med zavarovalne storitve, ki so opredeljene v tretji alineji sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#), se uvrščajo tudi storitve zavarovalnega zastopanja in posredovanja. Te storitve so predmet DDV, so pa na podlagi 1. točke 44. člena [ZDDV-1](#) oproščene plačila DDV in v skladu s 63. členom tega zakona ne dajejo pravice do odbitka DDV.

V skladu z a točko 79. člena [ZDDV-1](#) mora davčni organ s posamično identifikacijsko številko za DDV identificirati vsakega davčnega zavezanca, razen davčnih zavezancev iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona, ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije, razen davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, za katere je, v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačnik DDV izključno kupec oziroma naročnik ali oseba, kateri je blago ali so storitve namenjene.

[ZDDV-1](#) v 79. členu predpisuje obveznost podelitve identifikacijske številke za DDV davčnemu zavezancu, ki opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije. V drugih primerih pa identifikacija za namene DDV ni obvezna, razen v primerih pridobitve blaga znotraj Unije, ki so predmet DDV v Sloveniji.

Iz navedenega izhaja, da se davčnemu zavezancu, ki opravlja izključno oproščene transakcije, v zvezi s katerimi nima pravice do odbitka DDV, ni treba identificirati za namene DDV, ne glede

na presežen znesek 50.000 evrov, saj obveznost identifikacije po 79. členu [ZDDV-1](#) za te primere ni predpisana.

Če pa davčni zavezanec poleg oproščenih transakcij opravlja tudi dobave po prvi in drugi alineji sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#) in verjetno, da bo vrednost vseh transakcij preseгла znesek obdavčljivega prometa 50.000 evrov, je davčni zavezanec dolžan predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, davčni organ pa ga je dolžan identificirati skladno z 79. členom [ZDDV-1](#).

Vprašanje 18: Kdaj mora v primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo, novoustanovljeni davčni zavezanec oddati zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

V primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo je pogoj iz 10. člena [ZDDV-1](#) v primeru, da novoustanovljeni davčni zavezanec odda zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV takoj po vpisu v sodni in davčni register, izpolnjen.

Podrobneje

V primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo, ki se ustanovi zaradi prenosa podjetnikovega podjetja, gre za prenos podjetja na novega davčnega zavezanca, ki se ob prenosu šele ustanavlja. Ker novoustanovljeni davčni zavezanec (nova kapitalska družba) v trenutku prenosa še ne more biti identificiran za namene DDV, menimo, da je pogoj iz 10. člena [ZDDV-1](#), po katerem mora biti podjetje ali del podjetja prenesen na davčnega zavezanca, identificiranega za namene DDV, izpolnjen tudi v primeru, če se novoustanovljeni davčni zavezanec identificira za namene DDV takoj po vpisu v sodni in davčni register.

V skladu s petim odstavkom 78. člena [ZDDV-1](#) mora davčni zavezanec predložiti prijavo oziroma zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV v elektronski obliki. To pomeni, da mora v primeru statusnega preoblikovanja podjetnika s prenosom podjetja na novo kapitalsko družbo novoustanovljeni davčni zavezanec oddati zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV takoj po vpisu v sodni in davčni register. Priporočamo, da podjetnik že pred samim vpisom prenosa davčnemu organu poda izjavo, s katero zagotavlja, da se bo novoustanovljeni davčni zavezanec identificiral za namene DDV takoj po vpisu v sodni in davčni register. Kot navedena izjava se lahko na primer šteje priglasitev davčne obravnave po 51. členu [ZDoh-2](#), priglasitev prenosa v skladu s 303. členom [ZDavP-2](#) ali objava nameravanega prenosa v skladu z drugim odstavkom 670. člena [ZGD-1](#).

Na podlagi te izjave, ali če ob predložitvi zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV davčni zavezanec obvesti pristojni finančni urad, da gre za prenos podjetja, se postopek izdaje identifikacijske številke za DDV rešuje prioritarno.

Zgoraj navedeno glede trenutka predložitve zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV velja tudi za primere prenosa s.p. na s.p., kadar se na podlagi prenosa ustanovi nov s.p., medtem ko v primeru prenosa podjetja s.p. na že obstoječega s.p. zgoraj navedeno ne velja, saj lahko že obstoječi s.p. – prevzemnik predloži zahtevek že pred vpisom prenosa podjetja.

Vprašanje 19: Ali se mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, v primeru vnosa neskupnostnega blaga v prosto cono identificirati za namene DDV? (28. 1. 2016)

Odgovor

Če bo davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, na ozemlju Slovenije opravil oziroma opravljal le oproščene dobave blaga, tudi če le te dajejo pravico do odbitka, se mu ni treba identificirati za namene DDV. Če navedeni davčni zavezanec predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, ga mora davčni organ identificirati za namene DDV.

Podrobneje

V skladu z a) točko prvega odstavka 79. člena [ZDDV-1](#) mora davčni organ s posamično identifikacijsko številko za DDV identificirati vsakega davčnega zavezanca, razen davčnih zavezancev iz tretjega odstavka 5. člena tega zakona (oseba, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo), ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije, razen davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve, za katere je, v skladu z 2. do 4. točko prvega odstavka 76. člena tega zakona, plačnik DDV izključno kupec oziroma naročnik ali oseba, kateri je blago ali so storitve namenjene.

[Pravilnik o izvajanju ZDDV-1](#) v drugem odstavku 131. člena določa, da če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, opravi obdavčljivo dobavo blaga oziroma storitev, mora predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke najpozneje 15 dni, preden bo opravil obdavčljivo dobavo.

Navedeno določbo pravilnika se razlaga tako, da se mora davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, identificirati za namene DDV v Sloveniji, če bo na ozemlju Slovenije opravil obdavčeno dobavo. Če bo davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, na ozemlju Slovenije opravil oproščeno dobavo, tudi če le ta daje pravico do odbitka, se mu ni treba identificirati za namene DDV. Če navedeni davčni zavezanec predloži zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV, ga mora davčni organ, glede na določbo a) točke prvega odstavka 79. člena ZDDV-1, identificirati za namene DDV.

Vprašanje 20: Ali ob končanju stečajnega postopka davčnemu zavezancu, pravni osebi, preneha identifikacija za namene DDV na dan sprejetja sklepa o končanju stečajnega postopka ali na dan izbrisa iz sodnega registra oziroma Poslovnega registra Slovenije (v nadaljevanju PRS).

(28. 1. 2016)

Odgovor

Sprejeti sklep sodišča o končanju stečajnega postopka nad davčnim zavezancem je davčnemu organu ustrezna podlaga za ugotovitev, da pri davčnem zavezancu ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV. Finančni urad tako odloči, da davčnemu zavezancu preneha identifikacija za namene DDV z dnem sprejetja sklepa sodišča o končanju stečajnega postopka.

Podrobneje

V skladu s prvim odstavkom 80. člena Zakona o davku na dodano vrednost – [ZDDV-1](#) o prenehanju identifikacije za namene DDV davčni organ odloči po prejemu zahtevka davčnega zavezanca ali pravne osebe, ki ni davčni zavezanec, za prenehanje identifikacije za namene DDV oziroma po uradni dolžnosti, če ugotovi, da ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV. Davčni zavezanec predloži zahtevek za prenehanje identifikacije za namene DDV davčnemu organu v elektronski obliki.

V skladu s prvo alinejo šestega odstavka 132. člena [Pravilnika o izvajanju ZDDV-1](#) davčni organ lahko odloči o prenehanju identifikacije za namene DDV tudi po uradni dolžnosti, če je davčni zavezanec prenehal opravljati dejavnost in o tem ni obvestil davčnega organa po prvem odstavku 78. člena [ZDDV-1](#).

Za davčnega zavezanca se ob končanju stečajnega postopka na podlagi sedmega odstavka 89. člena [ZDDV-1](#) davčno obdobje konča na dan pred sprejetjem sklepa o končanju stečajnega postopka. Sprejeti sklep sodišča o končanju stečajnega postopka nad davčnim zavezancem, pravno osebo, je davčnemu organu ustrezna podlaga za ugotovitev, da pri davčnem zavezancu ne obstajajo več razlogi za identifikacijo za namene DDV.

Ob končanju stečajnega postopka nad davčnim zavezancem je treba upoštevati tudi določbo sedmega odstavka 89. člena [ZDDV-1](#), po kateri se pri davčnem zavezancu ob končanju stečajnega postopka davčno obdobje konča na dan pred sprejetjem sklepa o končanju stečajnega postopka.

Iz navedenega izhaja, da davčni zavezanec ob končanju stečajnega postopka predloži zadnji obračun DDV za davčno obdobje, ki se konča na dan pred sprejetjem sklepa o končanju stečajnega postopka. Davčnemu zavezancu preneha identifikacija za namene DDV z dnem sprejetja sklepa sodišča o končanju stečajnega postopka.

V primeru končanja stečajnega postopka nad davčnim zavezancem, pravno osebo, finančni urad tako odloči, da davčnemu zavezancu preneha identifikacija za namene DDV z dnem sprejetja sklepa sodišča o končanju stečajnega postopka.

Vprašanje 21: Ali se mora tuji davčni zavezanec iz Španije, ki je identificiran za namene DDV v Španiji (vendar je tam vpisan v poseben register in ima o tem tudi potrdilo španske davčne uprave) identificirati za namene DDV tudi v Sloveniji, saj pri nas nima svoje ID številke v VIES-u? (28. 1. 2016)

Odgovor

Vsak davčni zavezanec, ki opravlja dobave blaga ali storitve na ozemlju Slovenije, se je dolžan pravočasno identificirati za namene DDV v Sloveniji. Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, mora obrazcu [DDV-P3](#) med drugim priložiti potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je dolžan obračunavati DDV v tej državi, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež.

Podrobneje

Predmet DDV so dobave blaga, ki jih davčni zavezanec opravi v okviru opravljanja svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo.

Vsaka oseba mora po [ZDDV-1](#) davčnemu organu prijaviti, kdaj začne opravljati dejavnost kot davčni zavezanec, in predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV. Davčni zavezanec mora davčnemu organu prijaviti tudi vsakršno spremembo v zvezi z dejavnostjo in prenehanje opravljanja dejavnosti.

Davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in opravi obdavčeno dobavo blaga oziroma storitev v Sloveniji, mora k obrazcu [DDV-P3](#) predložiti potrdilo pristojnega organa države, kjer ima sedež, da je dolžan obračunavati DDV v tej državi, ali izpis iz sodnega ali drugega registra, ki dokazuje, da opravlja dejavnost v državi, kjer ima sedež. Zahtevek za izdajo identifikacijske številke predloži najpozneje 15 dni, preden bo opravil obdavčljivo dobavo.

Glede na omenjeno mora vsak davčni zavezanec pravočasno prijaviti začetek opravljanja dejavnosti v Sloveniji, ne glede na to, ali je vpisan v sistem VIES. Zgolj dejstvo, da posamezna država članica vodi ločen register za namene mednarodnih transakcij in se šele z vpisom v ta register vpiše v sistem VIES, ne vpliva na obveznost prijave in identifikacije za namene DDV v Sloveniji, v kolikor davčni zavezanec opravlja dobave blaga ali storitve na ozemlju Slovenije.

Informacijski sistem FURS ne onemogoča vpisa takega davčnega zavezanca v register davčnih zavezancev, identificiranih za namene DDV.

Vprašanje 22: Ali se mora osnovna šola identificirati za namene DDV, ko prejme račun za smučarske karte iz tujine? (28. 1. 2016)

Odgovor

Osnovna šola, ki prejme račun za smučarske karte iz tujine, ni plačnik DDV in se zato ni dolžna identificirati za namene DDV.

Podrobneje

Prodaja smučarskih kart se obravnava kot prevoz smučarjev in se v skladu s Standardno klasifikacijo dejavnosti uvršča med storitve potniškega prometa.

Na podlagi prvega odstavka 28. člena [Zakona o davku na dodano vrednost - ZDDV-1](#) je kraj opravljanja prevoza potnikov kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

Prodaja smučarskih kart je tako obdavčena tam, kjer se opravi prevoz z vlečnico oziroma sedežnico na smučišču. Osnovna šola, ki prejme takšno storitev, ni dolžna obračunati in plačati DDV kot prejemnik storitev.

V skladu s tretjo točko prvega odstavka 76. člena [ZDDV-1](#) mora namreč plačati DDV vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena tega zakona, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji.

Osnovna šola, ki prejme račun za smučarske karte iz tujine, tako ni plačnik DDV in se zato ni dolžna identificirati za namene DDV.

Vprašanje 23: Davčna obravnava dohodkov izvedencev, tolmačev, cenilcev in mediatorjev, ki sodelujejo v sodnih postopkih. (28. 1. 2016)

Odgovor

Vse navedene osebe opravljajo določene storitve za sodišča v neodvisnem razmerju oziroma opravljajo neodvisno ekonomsko dejavnost iz drugega odstavka 5. člena [ZDDV-1](#).

Podrobneje

Na podlagi [Zakona o sodiščih - \(ZS\)](#) so sodni izvedenci, tolmači in cenilci lahko samo fizične osebe, ki v razmerju do sodišča kot naročnika delo opravljajo v razmerju, ki ima naravo neodvisnega razmerja. Prav tako so mediatorji lahko le fizične osebe, ki v razmerju do sodišča opravljajo delo v razmerju, ki ima naravo neodvisnega razmerja.

Vprašanje 24: Identifikacija stečajnega upravitelja za namene DDV. (28. 1. 2016)

Odgovor

Stečajni upravitelj – fizična oseba z vidika DDV opravlja naloge in pristojnosti stečajnega upravitelja v neodvisnem razmerju in se zato v skladu z določbami [ZDDV-1](#) šteje za davčnega zavezanca.

Podrobneje

Glede na zakonsko opredeljene naloge stečajnega senata, ki odloča o ugovorih stečajnega upravitelja, določa nagrado za delo stečajnega upravitelja ter postavlja in odstavlja stečajnega upravitelja ter naloge predsednika stečajnega senata, ki nadzoruje poslovanje stečajnega upravitelja in mu daje navodila, ki so zanj obvezna, niso zadostni kriteriji, da bi to razmerje lahko opredelili kot odvisno razmerje.

Iz odgovora na vprašanje št. 21 izhaja, da je treba odvisnost oziroma neodvisnost razmerja za namene izvajanja [ZDDV-1](#) presoјati glede na vsebino opravljene storitve v vsakem konkretnem primeru posebej.

Vprašanje 25: Ali se morajo sobodajalci od 1. 1. 2015 identificirati za namene DDV, zato ker oglašujejo svoje storitve preko spletnih portalov (npr. Booking.com, Airbnb.com, Tripadvisor...)? (28. 1. 2016)

Odgovor

Vse osebe, ki opravljajo ekonomsko dejavnost redno oddajanje nepremičnine, ki leži v Sloveniji (sem sodi tudi le oddajanje sob), se štejejo za davčne zavezanecе v skladu s 5. členom [ZDDV-1](#). Za sobodajalce, ki tržijo svoje sobe (oglaševanje oddaje nepremičnine) preko spletnih portalov, kot npr. Booking.com, Airbnb.com ali Tripadvisor, ne velja, da bi se morali identificirati za namene DDV od 1. 1. 2015 dalje, ko je uvedena posebna ureditev za elektronske storitve, ampak so sobodajalci davčni zavezanec, ki bi se morali kot prejemniki omenjenih storitev identificirati že pred 1. 1. 2015 v skladu s prvim odstavkom 25. člena ZDDV-1, ki določa, da je kraj opravljanja storitev, ki jih prejme davčni zavezanec, ki deluje kot tak, kraj, kjer ima ta davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti.

Podrobneje

Telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravi davčni zavezanec identificiran za namene DDV v Sloveniji, za osebe, ki niso davčni zavezanec, so obdavčene v državi, v kateri ima prejemnik storitve sedež. Prvi odstavek 7. člena [Izvedbene Uredbe Sveta \(EU\) št. 282/2011](#), z dne 15. marca 2011 opredeljuje elektronsko opravljene storitve iz [Direktive 2006/112/ES](#), kot storitve, ki se opravljajo s pomočjo medmrežja ali elektronskega omrežja in katerih lastnosti omogočajo, da se v veliki meri opravljajo avtomatizirano in z minimalnim človeškim posredovanjem in v odsotnosti informacijske tehnologije ne bi mogle obstajati.

Med elektronsko opravljene storitve iz prvega odstavka 7. člena Izvedbene Uredbe sodijo predvsem:

- (a) dobava digitaliziranih proizvodov na splošno, vključno s programsko opremo ter njenimi spremembami oziroma nadgradnjami;
- (b) storitve, ki omogočajo ali podpirajo navzočnost podjetij ali posameznikov na elektronskem omrežju, kot je na primer spletišče ali spletna stran;
- (c) storitve, ki jih računalnik avtomatsko ustvari s pomočjo medmrežja ali elektronskega omrežja kot odziv na prejemnikov posamičen vnos podatkov;
- (d) prenos, proti plačilu, pravice do prodaje blaga ali storitve na spletni strani, ki deluje kot spletni trg, kjer potencialni kupci s pomočjo avtomatiziranega postopka posredujejo ponudbe in kjer sta stranki z elektronsko pošto, ki jo samodejno ureja računalnik, uradno obveščeni o prodaji;
- (e) internetni paketi informacijskih storitev (ISP), v katerih telekomunikacijska sestavina predstavlja pomožen in podrejen del (torej paketi, ki ponujajo več od samega dostopa do medmrežja in zajemajo druge elemente, kot so vsebinske strani z dostopom do novic, vremenskih napovedi ali turističnih informacij; spletne igre; posredovanje spletišč; dostop do spletnih razprav in podobno);
- (f) storitve navedene v Prilogi I, kamor sodi tudi:

- nudenje oglasnega prostora, vključno z oglasi s pasico na spletiščih in spletnih straneh.

Davčnim zavezancem (pravnim, fizičnim ali fizičnim osebam, ki opravljajo dejavnost), ki oglašujejo svoje storitve preko spletnih portalov je opravljena elektronska storitev nudenja oglasnega prostora, za katero se lahko po 1. 1. 2015 uporablja posebna ureditev. Ta ureditev se lahko uporablja, če jo izvaja davčni zavezanec, ki se je prijavil v to ureditev v katerikoli državi Unije, osebam, ki niso davčni zavezanci. Ta ureditev namreč samo poenostavlja postopek za zavezance, ki te storitve opravljajo osebam, ki niso davčni zavezanci, da se jim ni treba identificirati v posamezni državi članici, ampak s prijavo v posebno ureditev na enem mestu oddajo obračun za vse storitve za vse države članice kjer opravljajo te storitve fizičnim osebam. Navedena ureditev pa se ne more uporabljati v primeru, če davčni zavezanec tovrstno storitev opravi drugemu davčnemu zavezancu.

Za pravilno razvrstitev storitev je pomembno v vsakem posameznem primeru ugotoviti, pod kakšnimi pravili in pogoji deluje spletni posrednik kot v primeru Booking.com.

Pravila in pogoji ponudnika Booking.com so objavljena na njihovi spletni strani. Tam je moč razbrati, da npr. Booking.com zagotavlja spletno platformo, preko katere lahko različne nastanitve (npr. hoteli, moteli, hostli, kočje, kampi, skupno kot »nastanitve«) oglašujejo svoje prostore za oddajo in preko katere lahko obiskovalci strani opravijo rezervacijo. Med nastanitve se uvrščajo tudi sobodajalci, ki oglašujejo svoje nastanitve.

Spletni portali običajno davčnim zavezancem izdajajo račune za provizijo (gre lahko za različne modele obračuna od fiksnih zneskov do odstotka transakcije ali kombinacija obojega), davčni zavezanci pa so dolžni obračunati in plačati 22 % DDV na zaračunano jim storitev. Vsi davčni zavezanci, ki oglašujejo svoje storitve prek spletnih portalov, bi se morali kot prejemniki storitev (od npr. Booking.com, Airbnb.com ali Tripadvisor) identificirati za namene DDV v skladu s četrtem odstavkom 78. člena [ZDDV-1](#).

V skladu s tem se ne moremo strinjati, da se morajo sobodajalci identificirati za namene DDV, ker tržijo svoje sobe preko spletne strani booking.com od 1. 1. 2015. Za sobodajalce, ki tržijo svoje nastanitve, ne velja, da bi se morali identificirati za namene DDV od 1. 1. 2015 dalje, ko je uvedena posebna ureditev za elektronske storitve, ampak so sobodajalci davčni zavezanci, ki bi se morali kot prejemniki omenjenih storitev identificirati že pred 1. 1. 2015 v skladu s prvim odstavkom 25. člena [ZDDV-1](#), ki določa, da je kraj opravljanja storitev, ki jih prejme davčni zavezanec, ki deluje kot tak, kraj, kjer ima davčni zavezanec sedež svoje dejavnosti. Če takega sedeža ali take stalne poslovne enote ni, je kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima davčni zavezanec, ki prejme te storitve, stalno oziroma običajno prebivališče.

Iz prvega odstavka 3. točke prvega odstavka 76. člena ZDDV-1 izhaja, da je plačnik DDV-ja vsak davčni zavezanec ali pravna oseba, ki ni davčni zavezanec, je pa identificirana za namene DDV, katerima se opravijo storitve iz prvega odstavka 25. člena ZDDV-1, če te storitve opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji.

Iz navedenega torej izhaja, da se tujim spletnim agencijam, preko katerih davčni zavezanci oglašujejo svoje storitve, ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji, ker so tovrstne storitve obdavčene po prvem odstavku 25. člena ZDDV-1. Zaradi prejema tovrstnih storitev se mora namreč identificirati prejemnik storitev in od teh storitev obračunati DDV.

Vprašanje 26: Ali fizična oseba, ki prodaja nepremičnine, šteje za zavezanca DDV? (28. 1. 2016)

Podrobneje

Po splošnih določilih Zakona o davku na dodano vrednost – ZDDV-1 so predmet DDV dobave blaga (kamor vštevamo tudi nepremičnine), ki jih davčni zavezanec opravi v okviru svoje ekonomske dejavnosti na ozemlju Slovenije za plačilo, pri čemer dobava blaga pomeni prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik.

Dejavnost po ZDDV-1

Davčni zavezanec po ZDDV-1 je vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja te dejavnosti, pri čemer je pod pojem ekonomska dejavnost vsaka proizvodna, predelovalna, trgovska ali storitvena dejavnost, vključno z rudarsko, kmetijsko in poklicno dejavnostjo. Ekonomska dejavnost obsega tudi izkoriščanje premoženja in premoženjskih pravic, če je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.

Ali neka dejavnost predstavlja ekonomsko dejavnost v smislu zakonodaje o davku na dodano vrednost, je odvisno od njene objektivne narave, ki se določi glede na konkretne zunanje okoliščine, glede na objektivno naravo posameznega prometa, pri čemer namen opravljanja za kvalifikacijo dejavnosti ni pomemben niti niso pomembni subjektivni nameni posameznika. Če bi se premoženje lahko po svoji naravi uporabljalo v ekonomske in zasebne namene, bi bilo za ugotovitev, ali se dejansko uporablja zaradi trajnega doseganja dohodka, treba presojati vse okoliščine njegovega izkoriščanja. V zvezi s tem ni bistveno, kako pogosto davčni zavezanec opravlja primerljive transakcije, pač pa, ali neko premoženje prinaša trajne dohodke.

Predmet obdavčitve po ZDDV-1

Izjeme od splošnega pravila, da so predmet DDV dobave blaga, ki pomenijo prenos pravice do razpolaganja z opredmetenimi stvarmi kot da bi bil prejemnik lastnik so, poleg oprostitev za transakcije znotraj Unije, uvoz in izvoz, za dejavnosti, ki so v javnem interesu in z njimi povezane dobave blaga tudi pri dobavah objektov ali delov objektov in zemljišč, na katerih so objekti postavljeni (pri katerih je že poteklo dve leti od prve vselitve oziroma prve uporabe – t.i. stari objekti) ter dobave zemljišč, razen stavbnih zemljišč. Povedano drugače, oprostitev plačila DDV ne velja:

- za dobavo objektov, če je bila opravljena preden so objekti ali deli objektov prvič vseljeni oziroma uporabljeni, ali če je dobava opravljena pred potekom dveh let od začetka prve uporabe oziroma prve vselitve – novi objekti (7. točka 44. člena).
- za dobave nezazidanih stavbnih zemljišč, to je parcel, na katerih je v skladu s predpisi dopustna gradnja objektov (8. točki 44. člena).

Če se fizična oseba torej ukvarja z nakupom in prodajo premičnin in nepremičnin, potem je dolžna obračunavati plačevati DDV in se zato registrirati kot zavezanec za DDV. Po 78. členu ZDDV-1 mora namreč vsaka oseba, ki utemeljeno pričakuje, da bo z opravljanjem dejavnosti v obdobju 12 mesecev dosegla oziroma preseгла promet 50.000 EUR predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke. 79. člen ZDDV-1 predpisuje obveznost podelitve identifikacijske številke za DDV zavezancu, ki opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije.

Če pa zavezanec opravlja izključno oproščene transakcije z blagom – na primer z nepremičninami (iz 7. in 8. točke 44. člena ZDDV-1), v zvezi z katerimi nima pravice do odbitka DDV, identifikacija za namene DDV ni potrebna, ne glede na presežen znesek prometa 50.000 EUR, saj obveznost identifikacije po 79. členu ZDDV-1 za te primere ni predpisana.

Na ugotavljanje dejstev in okoliščin v konkretnih primerih izvršenih prodaj novih objektov (in tudi stavbnih zemljišč), poleg števila prodaj, vplivajo različni dejavniki. Zakonodaja s področja DDV ne predpisuje natančnih kriterijev za določitev zavezanosti za DDV za fizične osebe, ki prodajo

nepremičnine, zato je treba presojati vsak posamezen primer glede na okoliščine primera. Z davčnega vidika se drugače obravnava prodaja nepremičnine, ki jo fizična oseba, ki sicer ne opravlja dejavnosti, prodaja kot zasebno premoženje, in prodaja nepremičnine, ki jo je fizična oseba pridobila z namenom, da jo bo prodala.

Pri razlagi obdavčitve z DDV je treba izhajati predvsem iz namena samega sistema DDV, ki ga je zakonodajalec želel doseči, to je obdavčiti končno potrošnjo, vmesne faze (transakcije) pa razbremeniti tega davka.

Glede opredelitve davčnega zavezanca pa je v sistemu DDV državam članicam dana možnost, da kot davčnega zavezanca za DDV štejejo tudi osebe, ki določene transakcije opravljajo občasno. V Sloveniji te opcije pri transakcijah z novimi objekti in s stavbnimi zemljišči nismo izkoristili, zato se v praksi pojavljajo težave pri opredelitvi, kdaj transakcija oziroma transakcije pri fizičnih osebah še šteti za občasne, ki ne zapadejo pod sistem DDV, in kdaj že govorimo o opravljanju dejavnosti v smislu DDV. Vendar pa to ni problem le v Sloveniji, vprašanje ali je možno postaviti objektivne kriterije in povedati število opravljenih transakcijah, pri katerem določeno osebo šteti za davčnega zavezanca, smo zasledili tudi v komentarju k Šesti direktivi. Mnenje generalnega pravobranilca g. Lenza v zadevi Wellcome trust je bilo, da za obdavčitev z DDV nista odločilna obseg in trajanje aktivnosti, ampak izključno to, da je ta aktivnost ekonomska aktivnost. Eden od možnih kriterijev je bil naveden tudi v zadevi Rompelman, in sicer »druge aktivnosti«, ki jih oseba še opravlja. Dejstvo, da oseba opravlja še vrsto drugih aktivnosti, lahko kaže na to, da oseba namerava opravljati dejavnost kot davčni zavezanec. Na splošno velja, da oseba, ki občasno opravi transakcijo, te transakcije ne spremljajo druge (ekonomske) aktivnosti, medtem ko oseba, ki namerava (trajno) opravljati določene transakcije, običajno opravlja še druge ekonomske aktivnosti. V komentarju k Šesti direktivi pa je ob citatu iz te sodbe dodano, da navedeno še ne da jasnih kriterijev.

Iz navedenega izhaja, da enoznačnih in za vse primere veljavnih kriterijev za opredelitev določene osebe kot davčnega zavezanca za DDV, ni moč napisati. Poleg tega bi s postavitvijo kriterijev zožili osnovno definicijo davčnega zavezanca po Šesti direktivi (oz. Direktivi o DDV – Direktiva 2006/112/ES), ki pa je namenoma široka (...davčni zavezanec je vsaka oseba...) in mora biti takšna zato, da zagotavlja izpolnjevanje načela nevtralnosti, ki zahteva, da se vse ekonomske dejavnosti obravnavajo enako in se s tem prepreči izkrivljanje konkurence. Iz istega razloga tudi ne moremo napisati pri koliko opravljenih transakcijah se mora določena oseba identificirati za namene DDV, saj število opravljenih transakcij ni in ne sme biti edini kriterij za presojanje.

Vprašanje

Primer 1: Fizična oseba, ki je na zemljišču opravljala kmetijsko dejavnost, je zaradi spremembe v prostorskem načrtu prenehala opravljati dejavnost in premoženje prekvalificirala v zasebno premoženje, izvedla njegovo delitev na manjše dele (zemljišča, namenjena počitniški gradnji) in začela z njihovo prodajo. Zanima jo, ali je s tega naslova davčni zavezanec za DDV, ki je zavezan plačati DDV iz naslova trgovske dejavnosti.

Odgovor

Fizična oseba, ki prodaja zemljišča, namenjena počitniški gradnji, ki so njeno zasebno premoženje, ne šteje za davčnega zavezanca, zato prodaja teh zemljišč ni predmet DDV. V konkretnem primeru pa lahko davčni organ na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja drugače odloči.

Iz vprašanja izhaja, da je fizična oseba zaradi spremembe v prostorskem načrtu prenehala opravljati dejavnost, premoženje prekvalificirala v zasebno premoženje, izvedla njegovo delitev na manjše dele (zemljišča, namenjena počitniški gradnji) in začela z njihovo prodajo. Iz

navedenega je razvidno, da fizična oseba prodaje zemljišč ne opravi v okviru svoje ekonomske dejavnosti, zato se v tem primeru ne šteje za davčnega zavezanca, ki bi moral od prodaje nepremičnin (zasebnega premoženja) obračunati DDV. Ker z ostalimi podatki v zvezi s konkretno prodajo premoženja ne razpolagamo je možno, da davčni organ na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja drugače odloči.

Vprašanje

Primer 2: Oseba je pred osmimi leti kupila zemljišče, na katerem je v skladu s predpisi dopustna graditev objektov, zdaj pa to zemljišče, razdeljeno na štiri parcele, prodaja. Davčnega zavezanca zanima, ali se šteje za osebo, ki neodvisno opravlja ekonomsko dejavnost po 5. členu ZDDV-1 ter ali kot dokaz, da nekdo z nakupom nepremičnine ni nameraval opravljati ekonomsko dejavnost, zadošča izjava te osebe ali je treba še kakšno dokazilo. Davčnega zavezanca zanima tudi, ali razlika med nakupno in prodajno ceno nepremičnine vpliva na obveznost za identifikacijo za namene DDV.

Odgovor

Na podlagi posredovanih informacij, fizična oseba z navedenimi prodajami ne opravlja ekonomske dejavnosti in ni davčni zavezanec po 5. členu ZDDV-1, saj prodaja svoje osebno premoženje.

Vprašanje 27: Določitev obdavčljivega prometa (28. 1. 2016)

S strani davčnega organa je davčni zavezanec prejel poziv, da se prijavi v sistem DDV, ker je promet na transakcijskem računu presegel 50.000 evrov. Zavezanec ima zobozdravstveno ordinacijo, v okviru katere opravlja oproščeno dejavnost brez odbitka DDV ter nekaj obdavčene dejavnosti (prodaja zobnih ščetk in zobne paste).

Odgovor

Pri ugotavljanju mejnega zneska za vključitev v sistem DDV davčni zavezanec upošteva le transakcije iz sedmega odstavka 94. člena [ZDDV-1](#). Oproščene dobave blaga in storitev iz 42. člena ZDDV-1 se ne všttevajo v znesek obdavčljivega prometa iz sedmega odstavka 94. člena ZDDV-1.

Podrobneje

V skladu s prvim odstavkom 94. člena ZDDV-1 je davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 evrov obdavčljivega prometa.

Obdavčljivi promet po sedmem odstavku 94. člena ZDDV-1 obsega naslednje zneske brez DDV:

- znesek obdavčenih dobav blaga in storitev;
- znesek transakcij, ki so oproščene v skladu z 52., 53., 54. in 55. členom tega zakona;
- znesek transakcij z nepremičninami, finančnih transakcij iz 4. točke 44. člena tega zakona ter zavarovalnih storitev, razen če so te transakcije postranske transakcije.

V obdavčljivi promet se ne všteva odtujitev opredmetenih ali neopredmetenih osnovnih sredstev.

Glede na navedeno se v znesek obdavčljivega prometa ne všteva vrednost opravljenih dobav blaga in storitev, ki so oproščene plačila DDV v skladu z 42. členom ZDDV-1. Davčni zavezanec, ki opravlja le tovrstne transakcije, za katere nima pravice do odbitka DDV, ne ugotavlja zneska obdavčljivega prometa za namene uporabe 94. člena ZDDV-1. Tak davčni zavezanec ni dolžan predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV. Če pa

opravlja tudi transakcije, navedene v sedmem odstavku 94. člena ZDDV-1, ugotavlja mejni znesek prometa, pri čemer pa upošteva le te transakcije. V skladu z 79. členom ZDDV-1 mora davčni organ s posamično identifikacijsko številko za DDV med drugim identificirati tudi vsakega davčnega zavezanca, ki na ozemlju Slovenije opravlja dobave blaga ali storitev, od katerih se DDV lahko odbije.

Iz navedenega izhaja, da v kolikor zavezanec opravlja pretežno dobave blaga in storitev, ki so v skladu z 42. členom ZDDV-1 oproščene plačila DDV, znesek obdavčenih dobav blaga, ki jih opravljate poleg oproščenih dobav brez pravice do odbitka DDV, pa ne presega zneska 50.000 evrov, davčnemu organu niste dolžni predložiti zahtevka za izdajo identifikacijske številke za DDV.

Vprašanje 28: Opravljanje storitev prevoza potnikov na območju Republike Slovenije in obveznost identifikacije ter obračunavanja DDV (13. 9. 2016)

Odgovor

V primerih dajanja prevoznega sredstva z voznikom v najem, ko avtobusni prevoznik opravi prevoz potnikov in za to tudi prevzame odgovornost, gre za storitev prevoza potnikov, pri čemer ni pomembno, ali ima ta avtobusni prevoznik pogodbeni odnos s potnikom ali ne. Avtobusni prevoznik, ki opravlja storitev za organizatorja potovanj oziroma potovalno agencijo, se mora identificirati za namene DDV v Sloveniji in obračunati DDV glede na prevoženo razdaljo, če je del poti opravljen na ozemlju Slovenije. Prav tako se mora identificirati za namene DDV ter obračunati DDV glede na prevoženo razdaljo tudi potovalna agencija, če opravi lastno storitev cestnega prevoza potnikov.

Podrobneje

V skladu s prvim odstavkom 28. člena ZDDV-1 je kraj opravljanja prevoza potnikov kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja. Navedena določba povzema določbo člena 48 Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. 11. 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL L št. 347 z dne 11. 12. 2006 s spremembami in dopolnitvami; v nadaljnjem besedilu: Direktiva Sveta 2006/112/ES).

Glede na navedeno se mora davčni zavezanec, ki opravi storitev cestnega prevoza potnikov, za del poti, ki jo opravi na ozemlju Slovenije, identificirati za namene DDV ter od opravljene storitve obračunati DDV (na podlagi splošne ali posebne ureditve za opravljanje storitev mednarodnega občasnega cestnega prevoza potnikov, ki jo pod posebnimi pogoji lahko uporabljajo davčni zavezanci, ki v Sloveniji nimajo sedeža/stalne poslovne enote ali stalnega/običajnega prebivališča).

Kraj obdavčitve pri dajanju prevoznega sredstva v najem je kraj, kjer ima sedež najemnik prevoznega sredstva (25. člen ZDDV-1 oziroma 44. člen Direktive), razen v primeru kratkoročnega najema, kjer se kot kraj obdavčitve šteje kraj, kjer je prevozno sredstvo dejansko dano na razpolago najemniku (30.b člen ZDDV-1).

Pri določitvi kraja obdavčitve pri dajanju prevoznega sredstva v najem ni pomembno, ali se prevozno sredstvo daje v najem z ali brez voznika. Pri najemu prevoznega sredstva z voznikom se taka transakcija lahko šteje kot enotna transakcija (osnovna storitev najema in pomožna storitev prevoza), ki stranki ni sama sebi namen ampak pomeni le sredstvo za boljšo uporabo osnovne storitve.

Pri najemu prevoznega sredstva z voznikom je odločilno, kdo prevzame odgovornost za izvedbo storitve potniškega prevoza, ali je to avtobusni prevoznik, ki odda avtobus v najem in

hkrati opravi prevoz, ali organizator potovanja, ki sicer najame avtobus z voznikom, hkrati pa sam prevzame odgovornost za prevoz potnikov.

Če avtobusni prevoznik, ki sicer daje v najem avtobus s šoferjem organizatorju potovanja in s potniki nima pogodbenega odnosa, prevzame odgovornost za izvedbo storitev potniškega prevoza, opravi prevozno storitev. Če pa odgovornost za prevoz prevzame najemnik avtobusa s šoferjem, prevoznik opravi enotno storitev dajanja prevoznega sredstva v najem, pri čemer je storitev prevoza pomožna storitev osnovni storitvi najema.

Glede na opisano razlago in določitev načina opredelitve, ali gre za storitev dajanja prevoznega sredstva v najem ali za opravljanje storitve prevoza potnikov, za presojo ni pomembno, v kakšnem odnosu do potnikov je avtobusni prevoznik, ampak stopnja odgovornosti avtobusnega prevoznika za prevoz.

Avtobusni prevoznik, ki bi sicer po DDV zakonodaji lahko opravil enotno storitev dajanja prevoznega sredstva v najem, pri kateri storitev prevoza potnikov predstavlja pomožno storitev, se ne more izogniti odgovornosti za opravljeno storitev do potnikov, ki jih prevaža, samo za to, ker z njimi nima neposrednega pogodbenega odnosa. V tem primeru se tako šteje, da avtobusni prevozniki, ki opravijo storitev prevoza potnikov organizatorju potovanj, opravijo storitev prevoza potnikov in je na podlagi tega kraj obdavčitve v skladu z 28. členom ZDDV-1 kraj, kjer se opravlja prevoz, pri čemer se upošteva prevožena razdalja.

Vprašanje 29: Identifikacija za namene DDV, ko se dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnost ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka (13. 9. 2016)

Več glede identifikacije in DDV obravnave transakcij kmečkega gospodinjstva v primeru, da dohodek iz OKGD ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka, je pojasnjeno v [podrobnejšem opisu](#) v poglavju 2 in v Prilogi 1 k temu opisu.

Vprašanje 30: Ali se mora zet, kot nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, za namene DDV identificirati pod svojo identifikacijsko številko za DDV ter izdajati račune in predlagati obračune DDV pod svojo identifikacijsko številko za DDV? (13. 9. 2016)

Zastavlja se vprašanje, ali se mora zet, kot nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, za namene DDV identificirati pod svojo identifikacijsko številko za DDV ter izdajati račune in predlagati obračune DDV pod svojo identifikacijsko številko za DDV ali se za namene DDV lahko identificira le oseba (v tem primeru tast), ki je za davčne namene določena kot nosilec dejavnosti, ter mora obračunavati DDV in izpolnjevati ostale obveznosti iz naslova DDV za vse dejavnosti, katerih nosilec je (osnovne kmetijske in gozdarske dejavnosti, dopolnilne dejavnosti na kmetiji in morebitnih drugih dejavnosti, katerih nosilec je). To pomeni, da tast v obračune DDV vključi vse obdavčljive transakcije, ki se nanašajo na te dejavnosti, torej tudi iz dopolnilne dejavnosti na kmetiji.

Odgovor

Če kmečko gospodinjstvo ugotavlja dohodek iz OKGD na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, član kmečkega gospodinjstva pa je tudi nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, se lahko za namene DDV identificira nosilec kmečkega gospodinjstva po predpisih o dohodnini, drug član kmečkega gospodinjstva ali oba, tj. nosilec in član.

Če se za namene DDV identificira le ena oseba iz navedenega kmečkega gospodinjstva (nosilec ali član), le ta pod svojo identifikacijsko številko v obračun DDV zajame vse dobave, opravljene v okviru kmečkega gospodinjstva (OKGD in dopolnilne dejavnosti na kmetiji) in tudi nekmetijske dejavnosti, katerih nosilec je, ter v zvezi z njimi pod svojo identifikacijsko številko izdaja račune in predlaga obračune DDV ter mora za davčno potrjevanje računov pridobiti in uporabljati svoje namensko digitalno potrdilo.

Če se za namene DDV identificira več oseb iz kmečkega gospodinjstva, le te osebe izdajajo račune in predlagajo obračune DDV vsaka pod svojo identifikacijsko številko za DDV kot samostojni davčni zavezanci. V slednjem primeru oseba, ki je nosilec dejavnosti po predpisih o dohodnini, izdaja račune in predlaga obračune DDV za vse ostale kmetijske dejavnosti v okviru kmečkega gospodinjstva, katerih nosilci niso osebe, ki so identificirane za namene DDV. V primeru zavezanosti za davčno potrjevanje računov pa morajo zato pridobiti in uporabljati vsak svoje namensko digitalno potrdilo, razen v primeru, ko bi račune izdajal le en davčni zavezanec - tako v svojem kot v tujem imenu.

Podrobneje

Vprašanje se nanaša na primer, ko gre za kmečko gospodinjstvo, ki dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti (v nadaljevanju: OKGD), ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, kjer je glede na podan primer, tast nosilec kmečkega gospodinjstva, identificiran za namene DDV, zet kot član kmečkega gospodinjstva pa ima dovoljenje za opravljanje dopolnilne dejavnosti na kmetiji.

Po predpisih o dohodnini se v primeru, ko kmečko gospodinjstvo prenese svoj OKGD v sistem ugotavljanja dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov, tako kmečko gospodinjstvo, skupaj z vsemi drugimi kmetijskimi in dopolnilnimi dejavnostmi, začne obravnavati kot samostojen, enovit pravni subjekt. Na enak način pa se lahko zadevno kmečko gospodinjstvo obravnava tudi za namene DDV. To pomeni, da je v takem subjektu lahko ena oseba zavezanec za identifikacijo za namene DDV. Le ta pa lahko pokriva vse omenjene dobave v okviru tega subjekta.

Obstoječa DDV zakonodaja pa ne določa obveze, da se za nosilca dejavnosti za namene DDV šteje oseba, ki je tudi nosilec dejavnosti, kot je določen po predpisih o dohodnini in na podlagi katerih je slednji zavezanec za dohodnino za celotno kmetijsko in gozdarsko dejavnost v okviru kmečkega gospodinjstva, oziroma če se v okviru kmečkega gospodinjstva opravlja tudi druga kmetijska ali dopolnilna dejavnost na kmetiji, kot jo določajo predpisi o kmetijstvu, zavezanec za celotno kmetijsko in dopolnilno dejavnost v okviru kmečkega gospodinjstva.

Iz navedenega izhaja, da v primeru, ko je predstavnik kmečkega gospodinjstva, ki je iz OKGD obdavčen po dejanskih podatkih, identificiran za namene DDV, taka identifikacija lahko za DDV namene velja za vse kmetijske dejavnosti v okviru tega kmečkega gospodinjstva, torej tudi za dopolnilno dejavnost na kmetiji ali drugo kmetijsko dejavnost, pri čemer ni pomembno, da so nosilci teh dejavnosti drugi člani tega kmečkega gospodinjstva.

Obstoječa DDV zakonodaja ne določa obveze, da je oseba, ki je identificirana za namene DDV, ista oseba, ki je za namene predpisov, ki urejajo dohodnino, določena kot nosilec dejavnosti po dohodnini, je pa to priporočljivo z vidika administrativnih poenostavitev za davčne zavezance.

Na podlagi navedenega se lahko v navedenem primeru, namesto tasta, za namene DDV identificira zet, četudi zet ni nosilec kmečkega gospodinjstva po predpisih o dohodnini. Zet v tem primeru pod svojo identifikacijsko številko za DDV v obračun DDV zajame vse dobave, opravljene v okviru kmečkega gospodinjstva in tudi nekmetijske dejavnosti, katerih nosilec je,

ter v zvezi z njimi pod svojo identifikacijsko številko izdaja račune in predlaga obračune DDV ter mora za davčno potrjevanje računov pridobiti in uporabljati svoje namensko digitalno potrdilo.

DDV zakonodaja pa v navedenem primeru ne omejuje, da se ne bi oba, tako tast kot zet, identificirala za namene DDV. V tem primeru izdajata račune in predlagata obračune DDV vsak pod svojo identifikacijsko številko za DDV kot samostojna davčna zavezanca. V slednjem primeru oseba, ki je nosilec dejavnosti po predpisih o dohodnini (v konkretnem primeru tast), izdaja račune in predlaga obračune DDV za OKGD in vse ostale kmetijske dejavnosti v okviru kmečkega gospodinjstva, katerih nosilec ni zet. Zet, nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji, identificiran za namene DDV, pa izdaja račune in predlaga obračune DDV za dopolnilno dejavnosti na kmetiji, katere nosilec je. V primeru zavezanosti za davčno potrjevanje računov pa morata zato pridobiti in uporabljati vsak svoje namensko digitalno potrdilo, razen v primeru, ko bi račune izdajal le en davčni zavezanec - tako v svojem kot v tujem imenu.

S tem pojasnilom se dopolnjuje pojasnilo št. [4213-101/2014-2 z dne 7. 3. 2014](#) v delu glede možnosti identifikacije za namene DDV drugega člana kmečkega gospodinjstva. V skladu s tem se pri navedbah na izdanih in prejetih računih upošteva, kdo je identificiran za namene DDV v okviru takega kmečkega gospodinjstva (tast, zet ali oba).

Pojasnjujemo še, da je treba glede DDV obravnave transakcij kmečkega gospodinjstva upoštevati, ali kmečkega gospodinjstva dohodek iz OKGD ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov oziroma dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov ali na podlagi pavšalne ocene dohodka (po katastrskem dohodku). Več glede identifikacije in DDV obravnave transakcij kmečkega gospodinjstva v primeru, da dohodek iz OKGD ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka, je pojasnjeno v podrobnejšem opisu, objavljenem na [naslednji povezavi](#). Glede izdajanja računov in obveznosti davčnega potrjevanja je več pojasnjeno pri odgovorih na vprašanja v zvezi z davčnim potrjevanjem računov, objavljenih na [naslednji povezavi](#) (odgovor na vprašanje 154).

Vprašanje 31: Ali sta lahko na kmetiji dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji, vsaka s svojim nosilcem, kjer je eden od nosilcev identificiran za namene DDV, drugi pa ne? (13. 9. 2016)

Oče kot nosilec osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti (OKGD) je hkrati tudi nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji. Nosilec OKGD ima dovoljenje za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila in za dopolnilno dejavnost na kmetiji ni zavezanec za DDV. Sin bi sedaj na kmetiji priglasil svojo dopolnilno dejavnost, s katero pa bi želel vstopiti v sistem DDV. Zanima vas, ali sta lahko na kmetiji dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji, vsaka s svojim nosilcem, kjer je eden od nosilcev identificiran za namene DDV, drugi pa ne.

Odgovor

V okviru enega kmečkega gospodinjstva se lahko opravljata dve (ali več) dopolnilnih dejavnosti na kmetiji, vsaka s svojim nosilcem.

Če se v okviru kmečkega gospodinjstva, kjer se davčna osnova iz OKGD ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka (KD) in ima nosilec OKGD dovoljenje za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila, opravljata dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji z dvema različnima nosilcema, se lahko v sistem DDV vstopi le z eno izmed dopolnilnih dejavnosti. Navedeno pomeni, da se lahko sin (ali oče) identificira za namene DDV in obračunava DDV od dobav, ki jih opravi v okviru dopolnilne dejavnosti na kmetiji, katere nosilec je.

Podrobneje

Iz podatkov, navedenih v vprašanju, izhaja, da gre za kmečko gospodinjstvo, ki davčno osnovo od dohodka iz OKGD ugotavlja pavšalno – tj. z izračunom katastrskega dohodka in pavšalne ocene na panj; da ima nosilec dovoljenje za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila in z OKGD ni v sistemu DDV.

Dopolnilne dejavnosti na kmetiji se izvajajo na podlagi pridobljenih individualnih ali zbirnih dovoljenj za opravljanje dopolnilnih dejavnosti na kmetiji, ki jih posameznemu nosilcu izda upravna enota, v skladu in pod pogoji, kot jih določa Uredba o dopolnilnih dejavnostih na kmetiji (Uradni list RS, št. 57/15). Ob tem z vidika opravljanja obdavčljive dejavnosti oziroma doseganja dohodka iz naslova opravljanja te dejavnosti ni ovir, če je v okviru istega kmečkega gospodinjstva več nosilcev dopolnilnih dejavnosti na kmetiji. Ne glede na navedeno pa je način izpolnitve davčne obveznosti posameznega nosilca dopolnilne dejavnosti na kmetiji odvisen od načina ugotavljanja davčne osnove, ki je določen oziroma izbran za OKGD, ki se opravlja v tem kmečkem gospodinjstvu.

Če se davčna osnova od OKGD v kmečkem gospodinjstvu ugotavlja pavšalno, na podlagi izračunanega katastrskega dohodka in pavšalne ocene na panj, so za namene ugotavljanja davčne osnove od dopolnilnih dejavnosti na kmetiji nosilci dolžni davčnemu organu predložiti davčni obračun DohDej ločeno: vsak nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji za dejavnosti, ki jih opravlja, v skladu z določbami 297. člena Zakona o davčnem postopku – ZDavP-2 (Uradni list RS, št. 13/11 – uradno prečiščeno besedilo, 32/12, 94/12, 101/13 – ZDavNepr, 111/13, 25/14 – ZFU, 40/14 – ZIN-B, 90/14 in 91/15). V tem primeru se lahko v sistem DDV vstopi le z eno izmed dopolnilnih dejavnosti. Dodajamo še, da bo nosilec dopolnilne dejavnosti, ki bo postal identificiran za namene DDV, postal identificiran za namene DDV za vse dejavnosti, katerih nosilec je.

Po 94. členu ZDDV-1 je davčni zavezanec oproščen obračunavanja DDV, če v obdobju zadnjih 12 mesecev ni presegel oziroma ni verjetno, da bo presegel znesek 50.000 eurov obdavčljivega prometa. V obdavčljivi promet za limit 50.000 eurov se pri fizični osebi vštevata obdavčljivi promet, ki ga fizična oseba dosega iz naslova opravljanja neodvisne gospodarske dejavnosti (kot samostojni podjetnik, zasebnik oziroma fizična oseba). Glede oprostitve obračunavanja DDV za dobave blaga in storitev v okviru OKGD, če se zanjo dohodek ugotavlja pavšalno (na podlagi izračunanega katastrskega dohodka), je določen limit 7.500 eurov (limit je določen kot katastrski dohodek vseh članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto). Ne glede na prej navedeno oprostitvev obračunavanja DDV pa se lahko davčni zavezanec odloči za obračunavanje DDV, torej se lahko prostovoljno identificira za namene DDV.

Če se v okviru kmečkega gospodinjstva, kjer se davčna osnova iz OKGD ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka (KD) in ima nosilec OKGD dovoljenje za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila, opravljata dve različni dopolnilni dejavnosti na kmetiji z dvema različnima nosilcema, se lahko v sistemu DDV identificira vsak od nosilcev dopolnilne dejavnosti s svojo identifikacijsko številko za namene DDV, torej se v konkretnem primeru lahko identificira za namene DDV sin kot nosilec dopolnilne dejavnosti.

Več v zvezi z OKGD in identifikacijo za namene DDV je navedeno v podrobnejšem opisu v poglavju 2 in v Prilogi 1 k temu opisu.

Vprašanje 32: Kdaj lahko preneha identifikacija za DDV davčnemu zavezancu – kmečkemu gospodinjstvu, ki je bilo v letu 2016 identificirano za namene DDV po uradni dolžnosti? (16. 2. 2017)

Odgovor

Davčni zavezanec - kmečko gospodinjstvo (ki je obdavčeno pavšalno po katastrskem dohodku), kateremu je bila dodeljena identifikacijska številka za DDV po uradni dolžnosti z določenim dnevom v letu 2016, bo lahko vložil vlogo za prenehanje identifikacije za namene DDV (v sistemu e-Davki na obrazcu DDV-DeDDV Zahtevki za prenehanje identifikacije za DDV), ko bo izpolnjeval pogoje za oprostitev obračunavanja DDV po 94. členu ZDDV-1.

Navedeno pomeni, da davčni zavezanec - kmečko gospodinjstvo, ki bo v letu 2017 na podlagi odločb o odmeri obveznosti iz kmetijstva, izdanim vsem članom kmečkega gospodinjstva (odločbe o odmeri obveznosti iz kmetijstva za leto 2016 se izdajo do 31. 3. 2017) in z upoštevanjem subvencij ugotovil, da katastrski dohodek vseh članov kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto ni presegel 7.500 evrov, lahko vložil v sistemu eDavki vlogo za prenehanje identifikacijske številke za DDV. Finančni urad bo preveril navedbe davčnega zavezanca v vlogi in o vlogi odločil z odločbo:

- Če bo finančni urad ugotovil, da so izpolnjeni pogoji za prenehanje identifikacije za DDV (torej, če bodo izpolnjeni pogoji za oprostitev obračunavanja DDV po 94. členu ZDDV-1), bo v izreku odločbe tudi določil datum prenehanja identifikacije za namene DDV (v postopku izdaje odločbe se datum prenehanja identifikacije za DDV uskladi z davčnim zavezancem - ne more pa biti določen "za nazaj" torej ne pred datumom izdaje odločbe). Iz navedenega izhaja, da davčnemu zavezancu preneha identifikacija z datumom, navedenim v izreku odločbe, s katerim je odločeno o njegovem zahtevku za prenehanje identifikacije za DDV (in ne že z oddajo vloge). V tem primeru bo lahko takšen davčni zavezanec vložil vlogo za pridobitev dovoljenja za uveljavljanje pavšalnega nadomestila preko eDavkov na obrazcu DDV-VlgPN (Vloga pavšalnega nadomestila).
- Če bo finančni urad ugotovil, da pogoji za prenehanje identifikacije za DDV niso izpolnjeni, bo davčnemu zavezancu izdal odločbo, s katero se njegov zahtevek zavrne (v takem primeru davčni zavezanec ostane v sistemu DDV identificiran za DDV).

Davčni zavezanci - kmečko gospodinjstvo (ki je obdavčeno pavšalno po katastrskem dohodku), ki je v sistem DDV vstopilo prostovoljno, pa mora biti v sistemu DDV 60 mesecev. Po preteku tega roka lahko v sistemu eDavki vloži vlogo za prenehanje identifikacijske številke za DDV. Davčni organ v zvezi s predloženo vlogo postopka tako kot je navedeno zgoraj.

Pojasnjujemo še, da davčni organ dovoljenja za uveljavljanje pavšalnega nadomestila podaljša po uradni dolžnosti konec decembra za naslednje leto le tistim davčnim zavezancem, ki so v trenutku odločanja o izpolnjevanju pogojev za podaljšanje dovoljenja (višina KD, površina zemljišč oz. št. čebeljih panjev) imetniki dovoljenj, ne pa tudi tistim, ki jim je bilo med letom odvzeto dovoljenje (na vlogo ali zaradi identifikacije za namene DDV iz naslova opravljanja osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, obdavčene po katastrskem dohodku). V primeru prenehanja identifikacije za namene DDV mora tako predstavnik kmečkega gospodinjstva za pridobitev dovoljenja na eDavkih vložiti vlogo za pridobitev dovoljenja na obrazcu DDV-PN.

Vprašanje 33: Identifikacija tuje fizične osebe s stalnim prebivališčem na Hrvaškem, ki ima v Sloveniji registrirano dejavnost samostojnega podjetnika (s.p.) in začasno prebivališče. (16. 2. 2017)

Tuja fizična oseba s stalnim prebivališčem na Hrvaškem, ki ima v Sloveniji registrirano dejavnost samostojnega podjetnika, sprašuje, ali se šteje za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji (kjer je sedež njene dejavnosti), ki zahtevek za identifikacijo za namene DDV vloži na obrazcu DDV-P2 ali za tujega davčnega zavezanca (glede na stalno prebivališče), ki zahtevek za identifikacijo za namene DDV vloži na obrazcu DDV-P3.

Odgovor

Če ima fizična oseba s stalnim prebivališčem na Hrvaškem v Sloveniji registrirano dejavnost samostojnega podjetnika posameznika (s.p.) in začasno prebivališče, se šteje za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji ob pogoju, da je sedež dejavnosti dejanski in resnični. Če ta pogoj ni izpolnjen, se taka tuja fizična oseba šteje za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji le, če se začasno prebivališče šteje za običajno prebivališče, kot ga določa Izvedbena uredba Sveta št. 282/2011. Taka fizična oseba, ki se šteje za davčnega zavezanca s sedežem v Sloveniji, predloži zahtevek za identifikacijo za namene DDV na obrazcu DDV-P2.

Če ta fizična oseba nima dejanskega in resničnega sedeža dejavnosti v Sloveniji in se začasno prebivališče ne šteje za običajno, se šteje za davčnega zavezanca, ki nima sedeža v Sloveniji (tuji davčni zavezanec). Davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža, predloži zahtevek za identifikacijo za namene DDV na obrazcu DDV-P3.

Podrobneje

Pojem »davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji«, je pojasnjen v tretjem odstavku 2. člena [pravilnika](#), in sicer je to oseba, ki v Sloveniji nima sedeža svoje dejavnosti niti stalne poslovne enote niti stalnega ali običajnega prebivališča, ki opravlja ekonomsko dejavnost, opredeljeno v drugem odstavku 5. člena [ZDDV-1](#).

Razlago pojma »davčni zavezanec, ki nima sedeža na ozemlju države«, je podalo Sodišče Evropske unije (v nadaljevanju sodišče EU) v sodbi C-421/10 (Finanzamt Deggendorf proti Markusu Stoppelkampu kot upravitelju premoženja Haralda Raaba). Sodišče EU je pojasnilo, da je ta pojem opredeljen v členu 1 Osme direktive, pri čemer se v smislu tega člena za davčnega zavezanca, ki nima sedeža na ozemlju države, zahteva, da glede njega v zadevnem obdobju in v tej državi ni podana nobena od naveznih okoliščin, ki so navedene v tem členu. Na prvem mestu sta med temi okoliščinami navedena sedež gospodarske dejavnosti in obstoj stalne poslovne enote, iz katere se opravljajo transakcije. Tako kot je razvidno iz besedila člena 1 Osme direktive, je druge navezne okoliščine, ki so v njem navedene, in sicer stalno ali običajno prebivališče davčnega zavezanca, mogoče pri določanju kraja, kjer »ima sedež«, upoštevati samo, če ni upoštevanih informacij glede sedeža gospodarske dejavnosti ali stalne poslovne enote, iz katere se opravljajo transakcije. Kot je razumeti navedbe sodišča EU (treba je poudariti, da se razsodilo nanaša na obstoj pogojev za uporabo obrnjene davčne obveznosti – torej, ali ima izvajalec sedež izven države, v kateri je DDV dolgovan), morebitnega stalnega prebivališča davčnega zavezanca ni mogoče upoštevati, če je sedež gospodarske dejavnosti davčnega zavezanca poznan in je zunaj države naročnika in ni sporno da gre za dejanski in resnični sedež, ne pa za navidezen sedež ali ustanovitev.

V skladu z 12. členom [Izvedbene uredbe Sveta \(EU\) št. 282/2011](#) je stalno prebivališče fizične osebe, ki je ali ni davčni zavezanec, prebivališče, vneseno v register prebivalstva ali v podoben register, ali naslov, ki ga ta oseba navede ustreznim davčnim organom, razen če obstajajo dokazi, da ta naslov ne ustreza realnosti.

V skladu z 13. členom Izvedbene uredbe Sveta št. 282/2011 je običajno prebivališče fizične osebe, ki je ali ni davčni zavezanec, iz Direktive 2006/112/ES kraj, kjer ta fizična oseba običajno prebiva zaradi zasebnih ali poklicnih vezi. Če so poklicne vezi v državi, ki ni država osebnih vezi, ali če poklicne vezi ne obstajajo, se kraj običajnega prebivališča določi na podlagi zasebnih vezi, ki kažejo na tesno povezavo med fizično osebo in krajem, v katerem ta prebiva.

Vprašanje 34: Kdaj moramo predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke?

Zahtevek mora pravni subjekt predložiti najkasneje v mesecu, v katerem je verjetno, da bo vrednost obdavčljivega prometa za zadnjih 12 mesecev presegla 50.000 EUR.

Glej tudi odgovora na vprašanji št. 42 in 43.

Vprašanje 35: Kaj se zgodi, če predložimo zahtevek za izdajo identifikacijske številke pravočasno, v obdobju do izdaje identifikacijske številke pa presežemo 50.000 EUR obdavčljivega prometa?

Identifikacijsko številko za DDV mora davčni zavezanec pridobiti že za mesec, v katerem bo presegel znesek 50.000 EUR obdavčljivega prometa. Zahtevek za izdajo identifikacijske številke za DDV mora davčni zavezanec predložiti najpozneje v mesecu, v katerem je verjetno, da bo vrednost obdavčljivega prometa presegla predpisani znesek.

Davčni zavezanec, ki preseže znesek obdavčljivega prometa 50.000 EUR, mora že od prve dobave, s katero preseže to vrednost, obračunati DDV.

Davčni zavezanec, ki je presegel 50.000 EUR obdavčljivega prometa, na izdanih računih obračuna DDV, račun pa mora vsebovati tudi vse ostale predpisane obvezne podatke iz 82. oziroma 83. člena ZDDV-1. Davčni zavezanec na računu ne more zagotoviti podatka o identifikacijski številki za DDV, mora pa biti na računu navedena davčna številka davčnega zavezanca, ki omogoča njegovo identifikacijo.

Če davčni zavezanec ugotovi, da bo v obdobju, v katerem mora davčni organ izdati identifikacijsko številko za DDV (najpozneje do zadnjega dne meseca, ki sledi mesecu (naslednjega meseca po vložitvi) vložitve zahtevka) verjetno že presegel znesek 50.000 EUR obdavčljivega prometa, naj davčni organ na to dejstvo opozori.

Vprašanje 36: Opravljamo samo oproščeno dejavnost, od katere nimamo pravice do odbitka DDV. Ali se moramo identificirati za namene DDV, ko presežemo oziroma je verjetno, da bomo presegli 50.000 EUR obdavčljivega prometa?

Davčnemu zavezancu, ki opravlja izključno oproščene dobave blaga oziroma storitev, od katerih se DDV ne sme odbijati, se ni treba identificirati za namene DDV, ne glede na znesek opravljenega prometa.

Vprašanje 37: Gospodarska družba je bila ustanovljena septembra 2017, prve tri mesece ni poslovala, nato pa je od decembra 2017 do septembra 2018 ustvarila 45.000 EUR obdavčljivega prometa. Kaj se šteje kot 12-mesečni rok za identifikacijo za DDV: čas od ustanovitve do meseca, ko je preseženih 50.000 EUR obdavčljivega prometa ali čas od dejanskega začetka poslovanja ter šele od tega obdobja 12 mesecev naprej (to je od decembra 2017 do septembra 2018)?

Za določitev obveznosti identifikacije za namene DDV in pričetka obračunavanja DDV se upošteva obdobje zadnjih 12 mesecev, ne glede na to, ali je gospodarska družba vseh 12 mesecev opravljala ekonomsko dejavnost ali ne. Gospodarska družba je dolžna vložiti prijavo za identifikacijo za namene DDV najkasneje v mesecu, v katerem bo presegla znesek 50.000

EUR obdavčljivega prometa za zadnjih 12 mesecev. Če preseže navedeni znesek prej kot v 12 mesecih od pričetka delovanja, vloži zahtevek že v mesecu, v katerem je verjetno, da bo presegel znesek 50.000 EUR obdavčljivega prometa.

Vprašanje 38: Ali se lahko identificiramo za namene DDV še preden je verjetno, da bomo za zadnjih 12 mesecev presegli znesek 50.000 EUR obdavčljivega prometa?

Davčni zavezanec se lahko identificira za namene DDV še preden je verjetno, da bo njegov obdavčljivi promet presegel znesek 50.000 EUR, vendar pa mora svojo izbiro uporabljati najmanj 60 mesecev.

Vprašanje 39: Ali se lahko identificiramo za namene DDV še preden začnemo dejansko opravljati dejavnost?

Davčni zavezanec se lahko identificira za namene DDV že s prvimi, navzven vidnimi aktivnostmi, ki so usmerjene na opravljanje dejavnosti (npr.: pripravljalna dela, prva nabava blaga, nakup opreme itd.). Kot dokazilo, da namerava opravljati dejavnost, davčnemu organu predloži: pogodbe ali predpogodbe, poslovni načrt, listine o nabavah za namene opravljanja dejavnosti ipd.

Vprašanje 40: V obdobju zadnjih 12 mesecev z opravljanjem dejavnosti v Sloveniji nismo presegli 50.000 EUR obdavčljivega prometa. Iz druge države članice EU nameravamo pridobiti stroj v vrednosti 9.500 - 11.000 EUR, ki ga bomo uporabljali za opravljanje dejavnosti. Ali se moramo identificirati za namene DDV?

Če davčni zavezanec v obdobju zadnjih 12 mesecev ne preseže oziroma ni verjetno, da bo presegel 50.000 EUR obdavčljivega prometa, opravlja pa dejavnost v Sloveniji in bo pridobil blago znotraj Unije, katerega vrednost bo presegla 10.000 EUR, mora predložiti zahtevek za izdajo identifikacijske številke. V tem primeru se lahko identificira samo kot pridobitelj, ne sme pa od pridobitev odbijati DDV, če je identificiran zgolj kot pridobitelj blaga.

Opozarjamo še, da mora davčni zavezanec (pridobitelj) identifikacijsko številko za DDV pridobiti že za mesec, v katerem je verjetno, da bo skupni znesek pridobitev v tekočem koledarskem letu presegel 10.000 evrov.

Vprašanje 41: Poleg prijave za vpis v poslovni register/predloga za vpis v sodni register želim oddati tudi zahtevek za izdajo identifikacijske številke za namene DDV. Ali moram priložiti še kakšne priloge?

Novoustanovljeni poslovni subjekt mora k zahtevku priložiti tudi dokazila, da namerava opravljati dejavnost (npr.: pogodbe ali predpogodbe, poslovni načrt, listine o nabavah za namene opravljanja dejavnosti ipd.), sicer se vloga šteje za nepopolno. Če je vloga nepopolna, davčni organ pozove davčnega zavezanca k dopolnitvi.

Vprašanje 42: Z avstrijskim partnerjem, pravno osebo, je gospodarska družba sklenila pogodbo za izvajanje določenih storitev. Ali se mora gospodarska družba identificirati za namene DDV v Sloveniji?

Pomembno je, katere storitve se bodo izvajale in kdo bo izvajalec teh storitev. Iz vprašanja izhaja, da gre za transakcijo, opravljeno med dvema davčnima zavezancema in če so predmet

pogodbe storitve, katerih kraj obdavčitve se določi po splošnem pravilu (prvi odstavek 25. člena ZDDV-1), torej po prejemniku storitev, se mora slovenska gospodarska družba kot prejemnik ali kot izvajalec storitve identificirati za namene DDV v Sloveniji. V tem primeru mora pridobiti identifikacijsko številko za DDV že za mesec, v katerem je verjetno, da bo prejela ali opravila take storitve.

Na zahtevku za izdajo identifikacijske številke za DDV (obrazec DDV-P2) označi polje 19, kar pomeni, da bo obračunavala DDV zgolj od prejetih storitev, katerih kraj obdavčitve se določi po splošnem pravilu in za katere je kot plačnik DDV določen prejemnik storitve, medtem ko od opravljenih domačih dobav blaga oziroma storitev DDV ne bo obračunavala.

Če pa bo gospodarska družba opravljala tovrstne storitve avstrijski pravni osebi, ji od teh storitev DDV ni treba obračunati, saj bo morala obračunati DDV avstrijska pravna oseba, kot prejemnik storitve (avstrijski DDV).

Opravljenе storitve so tudi predmet poročanja v rekapitulacijskem poročilu, kjer davčni zavezanec poroča o osebah, identificiranih za DDV, katerim je opravil storitve v državi članici, v kateri je transakcija obdavčljiva, in za katere je prejemnik storitev dolžan plačati DDV.

Gospodarska družba v primeru tovrstne identifikacije za namene DDV pravice do odbitka DDV nima.

Storitve, za katere se kot kraj opravljanja storitev ne šteje Slovenija, se tudi ne všteto v obdavčljiv promet 50.000 EUR. Davčni zavezanec, ki s temi storitvami preseže vrednost 50.000 evrov prometa, se mu le zaradi tega ni treba identificirati za DDV kot redni davčni zavezanec.

Če v obrazcu DDV-P2 polja 19 ne bo označeno, bo gospodarska družba identificirana za namene DDV za vse dobave, ki jih bo opravljala in ne samo za obravnavane storitve. To pomeni, da bo morala obračunavati DDV od opravljenih domačih dobav blaga oziroma storitev in od prejetih dobav, za katere je kot plačnik določen prejemnik. V tem primeru bo imela pravico do odbitka DDV (če bodo izpolnjeni zakonsko določeni pogoji).

Če pa so predmet pogodbe storitve, katerih kraj obdavčitve se ne določi po splošnem pravilu (se upoštevajo posebna pravila), pa je treba preveriti, kje je kraj obdavčitve teh storitev. Če je kraj obdavčitve Slovenija, izvajalec storitve pa je slovenska gospodarska družba, je obveznost identifikacije za namene DDV odvisna od višine obdavčljivega prometa v preteklih 12 mesecih.

Če je kraj obdavčitve Slovenija, izvajalec storitve pa je avstrijska pravna oseba, pa se mora le ta identificirati za namene DDV v Sloveniji, ne glede na višino prometa, in sicer pred opravljeno prvo dobavo (zahtevek za izdajo identifikacijske številke za namene DDV tuji davčni zavezanci oddajo na obrazcu DDV-P3).

Vprašanje 43: S srbskim partnerjem, pravno osebo, je gospodarska družba sklenila pogodbo za izvajanje določenih storitev. Ali se mora gospodarska družba identificirati za namene DDV v Sloveniji?

Pomembno je, katere storitve se bodo izvajale in kdo bo izvajalec teh storitev. Iz vprašanja izhaja, da gre za transakcijo, opravljeno med dvema davčnima zavezancema in če so predmet pogodbe storitve, katerih kraj obdavčitve se določi po splošnem pravilu (prvi odstavek 25. člena ZDDV-1), torej po prejemniku storitev, se mora slovenska gospodarska družba identificirati za namene DDV v Sloveniji, če bo prejela tovrstne storitve, in sicer mora pridobiti identifikacijsko številko za DDV že za mesec, v katerem je verjetno, da bo prejela take storitve.

Na zahtevku za izdajo identifikacijske številke za DDV (obrazec DDV-P2) označi polje 19, kar pomeni, da bo obračunavala DDV zgolj od prejetih storitev, katerih kraj obdavčitve se določi po splošnem pravilu in za katere je kot plačnik DDV določen prejemnik storitve, medtem ko od opravljenih domačih dobav blaga oziroma storitev DDV ne bo obračunavala. Gospodarska družba v primeru tovrstne identifikacije za namene DDV pravice do odbitka DDV nima.

Če v obrazcu DDV-P2 polja 19 ne bo označeno, bo gospodarska družba identificirana za namene DDV za vse dobave, ki jih bo opravljala in ne samo za obravnavane storitve. To pomeni, da bo morala obračunavati DDV od opravljenih domačih dobav blaga oziroma storitev in od prejetih dobav, za katere je kot plačnik določen prejemnik. V tem primeru bo imela pravico do odbitka DDV (če bodo izpolnjeni zakonsko določeni pogoji).

Če bo storitve, katerih kraj obdavčitve se določi po splošnem pravilu, opravila slovenska gospodarska družba, pa se ji zgolj zaradi teh storitev ni treba identificirati za namene DDV in je obveznost identifikacije za namene DDV odvisna od višine njenega obdavčljivega prometa v preteklih 12 mesecih.

Storitve, za katere se kot kraj opravljanja storitev ne šteje Slovenija, se ne všttevajo v obdavčljiv promet 50.000 EUR. Davčni zavezanec, ki s temi storitvami preseže vrednost 50.000 evrov prometa, se mu le zaradi tega ni treba identificirati za DDV kot redni davčni zavezanec.

Če pa so predmet pogodbe storitve, katerih kraj obdavčitve se ne določi po splošnem pravilu, pa je treba preveriti, kje je kraj obdavčitve teh storitev. Če je kraj obdavčitve Slovenija, izvajalec storitve pa je slovenska gospodarska družba, je obveznost identifikacije za namene DDV odvisna od višine obdavčljivega prometa v preteklih 12 mesecih. Če je kraj obdavčitve Slovenija, izvajalec storitve pa je srbska pravna oseba, pa se mora le ta identificirati za namene DDV v Sloveniji ne glede na višino prometa, in sicer pred opravljeno prvo dobavo (zahtevek za izdajo identifikacijske številke za namene DDV tuji davčni zavezanci oddajo na obrazcu DDV-P3).

Vprašanje 44: Mali davčni zavezanec in predložitev priglasitve po 43. členu ZDDV-1 (23. 12. 2020)

Odgovor

Malemu davčnemu zavezancu, ki ni oseba javnega prava in opravlja transakcije iz 1., 6., 7., 8., 11., 12. ali 13. točke prvega odstavka 42. člena ZDDV-1 s katerimi bo kmalu presegel limit 50.000 evrov obdavčljivega prometa, se ni treba identificirati za namene DDV samo zaradi predložitve priglasitve oprostitve DDV po 43. členu ZDDV-1. Osebe, ki niso osebe javnega prava (mali davčni zavezanci ali davčni zavezanci, identificirani za namene DDV), predložijo davčnemu organu priglasitev po 43. členu ZDDV-1 v sistemu eDavki kot lastni dokument. Informacija o tem je objavljena [na spletni strani Finančne uprave Republike Slovenije](#).

Podrobneje

Priglasitev uveljavljanja oprostitve plačila DDV za določene dejavnosti v javnem interesu (transakcije iz 1., 6., 7., 8., 11., 12. ali 13. točke prvega odstavka 42. člena ZDDV-1) predložijo davčnemu organu osebe, ki niso osebe javnega prava, če je v vsakem posameznem primeru dobav izpolnjen eden ali več pogojev iz prvega odstavka 43. člena ZDDV-1. Po 43. členu ZDDV-1 identifikacijska številka za namene DDV ni določena kot pogoj za predložitev priglasitve po 43. členu ZDDV-1.

Mali davčni zavezanec, ki ni oseba javnega prava, je oproščen plačila DDV po prvem odstavku 94. člena ZDDV-1 do limita 50.000 evrov obdavčljivega prometa v zadnjih 12 mesecih, zato tudi od zgoraj navedenih določenih dejavnosti v javnem interesu ne plačuje DDV. Ko pa s svojim

poslovanjem preseže limit 50.000 evrov obdavčljivega prometa, pa je pogoj za oprostitev plačila DDV od določenih transakcij pravočasno predložena priglasitev po 43. členu ZDDV-1. Transakcije, ki so oproščene plačila DDV po 43. členu ZDDV-1 v povezavi z 42. členom ZDDV-1, se v skladu s sedmim odstavkom 94. člena ZDDV-1 ne všttevajo v obdavčljiv promet za limit 50.000 evrov.